

Vi drar til Kristiansand!

Sommertur 2014
Britt og Skule

27.06.2014

Ferietur til Kristiansand:

Vi hadde opprinnelig planlagt å dra nordover langs Kystriksveien til Lofoten etter skolestart. Deretter tenkte vi å dra over til Sverige via Narvik, følge Botnviken sørover og deretter svinge hjemover på et eller annet tidspunkt.

Men slik ble det ikke.

Espen hadde mye sykdom i familien og ønsket seg besøk for avlastning av ungene. Vi bestemte oss derfor for å ta turen sørover likevel og være til støtte for Espen og familien. Jeg hadde legetime på sykehuset som jeg måtte ta først. Jeg trodde først at legetimen var den 26. juni, så jeg sa til Espen at vi ikke kunne dra før etter da. Men før helga da legetimen skulle være, fikk jeg SMS med påminning om at legetimen var mandag den 23. Jeg oppfattet det først om at mandag var den 26, men jeg undret meg over at den 26. kom mye fortere enn hva jeg trodde. Britt mente at det ikke var den 26, den mandagen, det var den 23. Jeg så en gang til på innkallingsbrevet fra sykehuset, og der stod det faktisk mandag den 23. Jeg var glad for at jeg fikk den SMS-påminnelsen, for ellers ville jeg ha gått glipp av den legetimen. Det tok et halvt år før jeg fikk den, og det ville derfor være dumt å miste den. Men da kunne vi egentlig komme oss av garde mot Espen allerede den 23. Men både Britt og jeg følte at det var godt å ha noen dager i Marsveien før vi dro. Det var litt av hvert vi burde ordne hjemme også etter skoleslutt. Så vi fortalte ikke Espen om den missen med legetimen.

Vi forsøkte flere ganger å få kontakt med Espen på telefonen uten å få svar. Jeg tok kontakt med Borghild om en barneseng til Henrik vi kunne låne av henne når Espen kom på besøk. Vi måtte nesten få den nå før vi dro siden det ikke var sikkert at Borghild var hjemme når Espen kom den 21. juli. Men Borghild sa at det var like greit at vi fikk senga da fordi hun var hjemme da. Dessuten hadde hun lånt bort senga til noen andre akkurat nå, slik at vi kunne få den uansett. Borghild hadde også forsøkt å få kontakt med Espen på telefonen uten å lykkes.

På søndagskvelden ringte Espen på Reiduns telefon. Han fortalte at det var noe tull med sim-kortet på telefonen hans. Han hadde skiftet operatør, og da oppstod hele problemet. Det var grunnen til at han ikke var tilgjengelig de siste dagene. Han fortalte også at hele familien var syke. Reidun hadde tatt ut en ukes permisjon på grunn av hodepine og diverse annet. Espen hadde tatt ut 50% sykemelding i 14 dager. Henrik hadde kastet opp og hadde feber. Så det var nokså mye om å gjøre å få litt støtte med et besøk.

Vi foreslo at vi skulle komme fredag den uka. Men da fortalte Espen at Reidun og han var invitert ut den fredagen og at svigerforeldrene skulle være barnevakt. Det var såpass sjeldent at de bistod ellers, slik at det var greit at de trådte til denne kvelden. Derfor passet det bedre at vi kom på lørdag. Senere ringte Espen igjen der han fortalte at det var greit at vi kom fredag kveld. Da kunne vi treffe svigerforeldrene til en prat. Dessuten kunne det bli sent for dem den kvelden,

så vi kunne overta barnepasset dersom besøket strakk seg utover natta. Jeg sa at det var greit og at det var hyggelig å treffe svigerforeldrene.

På mandag møtte jeg opp på sykehuset. Jeg parkerte E-bilen i parkeringskjelleren og fant fort Bevegelsessenteret der undersøkelsen skulle være. Det var det første bygget nærmest parkeringskjelleren. Jeg gikk inn i bygget gjennom hovedinngangsdøra midt på bygget. Der kom jeg inn i en stor og luftig foaje. Det var høyt under taket og luftig i korridorene. Jeg gikk til en resepsjon som var der og viste innkallingsbrevet jeg hadde fått. Damen bak skranken henviste meg videre bortover korridoren til en annen resepsjon lenger inne. Der viste jeg pånytt innkallingsbrevet. De fant fram til avtalen på dataskjermen og spurte om jeg ville bli varslet over SMS om timen. Da ville det også blir gitt beskjed om hvor undersøkelsen skulle være. Jeg svarte at det var greit. Det var enda en halv time igjen til timen kvart over ni, så jeg tenkte jeg kunne oppsøke en kafeteria jeg så fra utsiden for å få en kopp kaffe. Da jeg kom til inngangen til kafeen, stod det på et skilt at den var åpen fra klokka åtte. Men samtidig stod det et annet skilt som fortalte at kafeen var stengt. Døra var åpen, og jeg tittet inn. Der var det et sperrebånd rundt betjeningsdisken som tegn på at den var avstengt. Det tok jeg som et tegn på at den ikke var i drift. Jeg gikk derfor over til bygget for ?? og kjøpte Dagbladet og en kopp kaffe i en Narvesenkiosk der. Alt dette tok jeg med meg tilbake til Bevegelsessenteret og slo meg ned i hallen der med kaffen og Dagbladet.

Fem minutter før timen varslet telefonen en SMS om at undersøkelsen var på rom 16 kvart over ni. Jeg kastet kaffen og Dagbladet i en raskdunk og fant fram til undersøkelsesrommet. Der ventet jeg i noen stoler i gangen utenfor rommet. En kvinnelig lege kom ut og hentet meg inn for undersøkelsen.

Jeg hadde skadet en tommel et halvt år tidligere. Det knaket i tommelleddet da jeg beveget den, og den var smertefull. Den ble undersøkt med røntgen uten at man fant noe. Den ble scannet også, og da fant man en giktsskade med en mulig betennelse. Jeg kunne få den vurdert av en spesialistlege, men timen fikk jeg først etter et halvt år, og det var den timen jeg var på nå.

Jeg fortalte legen at tommelen hadde blitt mye bedre i mellomtiden, men ikke helt bra. Jeg kunne ikke belaste den av frykt for at noe galt skulle skje med den. Legen fortalte at man kunne støtte tommelen med en skinne. Dersom det ikke hjalp, kunne man operere et ledd ved å fjerne noe av beinmassen som var slitt. Da mente man at den ville fungere bedre. Men jeg fant ut at det var lite poeng å gjøre noe nå, noe som legen også mente var greit. Det var likevel greit å vite om de ulike alternativene dersom det skulle skje noe mer med tommelen. Jeg takket for informasjonen og timen og betalte de 350 kronene legen skulle ha og dro hjem.

Resten av mandagen brukte vi på forefallende ting i Marsveien. Jeg drev med Arduino- og serverproblemer

mens Britt ordnet med sitt. Taket ble behandlet med antimosemiddel, blant annet. Britt hadde bedt gjester på onsdag (Helge og Susan og Gunhild. Nasim var også invitert, men kunne ikke komme, viste det seg på onsdag. Jeg tok SMS-kontakt med Ståle Kråkenes med invitasjon til kaffe med kode på tirsdag. Men han svarte at var opptatt med Scandic cup i fotball på Lade med noen Israelske fotball-ledere, og kunne ikke komme. De ville invitere oss til seg på onsdag i stedet. De mente at det var deres tur til å invitere. Men da hadde jo Britt allerede invitert gjester, så det gikk heller ikke. Vi ble enige om at vi da skulle ta kontakt etter 20. juli da vi kom hjem igjen for et kaffe-treff.

Onsdag kom Helge, Susan og Gunnhild. Nasim kom ikke. Susan så ikke ut til å være helt i god form. I løpet av kaffen etter middagen røpet hun at hun hadde problemer med trakassering på jobben. Det virket å plage henne mye. Hun hadde ikke snakket med noen på jobben om dette, og ingen andre heller. Men da hun fikk lettet seg litt i under kaffen etter middagen, synes humøret å komme litt tilbake. Vi anbefalte henne å ta kontakt med bedriftshelsetjesten på jobben for å få støtte. Hun var ai tvil om at det ville hjelpe, men lovte at hun skulle undersøke det nærmere siden.

Britt hadde som vanlig laget en fabelaktig rett til middagen. En kalvegryte med potetstappe og grønnsaksalat til. Til dessert var en is med fromasj og jordbær. Maten gjorde stor lykke hos gjestene og meg.

Torsdag morgen begynte vi å pakke for å dra til Espen. Vi ble enige om at avgangen skulle være klokka ti. Vi pakket med oss nødvendige klær, toalettsaker, PC-utstyr, fotoutstyr og annet vi mente vi trengte. Klokka ti var vi klare til å dra. Ivar Johnsen, naboen vår, ville ta inn posten. Han fikk også vite om nøkkelen i garasjen og avstilling av

alarmen. Han lovte at hvis den gikk skulle han gå inn for å sjekke. Men alarmen varsler meg på mobiltelefonen først, og det hadde ikke gått tidligere, så vi antok at det gikk greit nå også.

Vi dro sørover klokka ti. Vi stakk først innom City Syd for å fylle diesel. Jeg hadde glemt å fylle tanken mandag

morgen da prisen var lav. Så nå måtte vi betale full pris minus rabatten fra COOP-kortet. Deretter kom vi oss inn på E6 igjen og fortsatte sørover.

Det varte ikke lenge før jeg ble trøtt og måtte stoppe. I ungdommen kunne jeg kjøre 14 timer non-stop uten hvile, men ikke nå lenger. Vi stoppet derfor i Soknedalen og la os bak i bilen og sovnet. Etter en halv time våknet jeg og følte meg helt uthvilt. Vi kunne fortsette, og kjørte helt til Drivdalen. Da ble det en ny sovepause. Men deretter kom vi helt fram til Dombås. Der tok vi en kopp kaffe sammen med en softis på en utekafe. Britt kjøpte en brød.

Vi fortsatte sørover helt til Sjøa. Da ble det behov for en ny sovepause. Vi kjørte av E6, over ei bro og stoppet på andre siden av brua der det var mulighet for å kjøre av veien. Et skilt forkynte et tilbud om rafting på Sjøa. Lenger fram der vi stoppet, var en familie med båt- og fiskeutstyr. Vi

la oss bak i bilen og sovnet. Jeg sov en halvtime, jeg trodde det bare var fem minutter.

Da vi våknet og kom oss av gårde igjen, kostet vi nedover Gudbrandsdalen for å komme fortest mulig til Åshild på Toten. GPS'en sa vi kunne komme fram i åttetiden.

Vi merket oss at det var store veibyggingsprosjekter i Gudbrandsdalen. Det kunne trenges. Dette er jo E6, men veien er svingete og med farts-

begrensninger overalt. En mengde fotobokser overvåket fartsbruken, mer til plage enn til gagn, for oss bilbrukere, selvfølgelig.

I rundkjøringen før Mjøsbrua tok vi av mot Gjøvik. GPS-en ledet oss fram gjennom Gjøvik slik at vi fikk riktig vei til Toten. En stund etter at vi passerte Gjøvik, kom den en ambulanse mot oss i full fart. Lenger framme hadde trafikken stoppet helt opp. Vi var sikker på at det var en trafikkulykke lenger framme. Vi slo av motoren og belaget oss på at dette

kunne blir langvarig. Heldige som vi var, hadde vi jo bobil med både toalett og sove- og spisemuligheter. Vi kunne nok greie en lengre venting enn de fleste. Men plutselig begynte køen å bevege seg. Det viste seg at det var lysregulering lenger framme på grunn av veiarbeid. Det var rødt lys da vi kom, og nå ble det grønt lys og køen beveget seg.

Vi var usikker på hvor Åshild egentlig bodde, så Britt ringte etter instruksjoner. Hun sa at vi skulle passere Skjeie sentrum og deretter kjøre 8 kilometer. Hun gav oss navnet på stedet vi da kom på, men det glemte vi begge med en gang.

Vi hadde imidlertid nok informasjon for å komme fram til Åshild, og 8 km etter Skjeie sentrum så vi etter en avkjøring til høyre. Den fant vi. Vi tok av en smal gårdsvei med en rotfrukt av et eller annet slag på høyre side og en kornåker på venstre side. Vi tok oss gjennom smale passasjer med høye hekker på sidene og opp noen bratte bakker. Til slutt kom vi til et veiskille der vi ikke visste hvor vi skulle velge. Britt ringte Åshild igjen for å få nye instruksjoner. Vi skulle ta til høyre og deretter til venstre. Den siste bakken

– den siste før hytta til Åshild – var for bratt for bobilen. Ulempen med forhjulsdrift på en 3,5 tonns bobil kom nå fram for fulle. Vi ble stående fullstendig fast. Vi rygget ned til krysset igjen. Åshild mente vi kunne stå ved krysset. Der var det en gressbakke vi kunne parkere på. Men det var en helling til siden på bakken, og jeg var redd for å stå fast i gresset slik som jeg ble en gang på Manger, så vi turde ikke stå der. Vi snudde bilen og prøvde å rygge opp. Men det ble for høy belastning på kobling og drivverk ellers på bilen at vi mente at det ikke var verdt forsøket. Vi ble dermed stående nederst i oppkjøringen til hytta henne og forlot

bilen der og labbet oppover til hytta.

Hytta er egentlig et gammelt småbruk. Der hadde det bodd fire generasjoner for familien til Åshild. Hun hadde fått kjøpt stedet for en tid siden. Eiendommen var på 22 mål og lå ulendt til i åssiden. Mor til Åshild er født der. Far hennes – bestefaren til Åshild – drev stedet. I tillegg var han skipsfører på en fraktebåt på Mjøsa. Etter hvert fikk de kjøpt et annet småbruk som hadde blitt skilt ut fra en hovedgård. Den var lettere å drive.

Hovedbygningen var et gammelt tømmerbygg ført opp på 1850-tallet. Det var lavt under taket, mindre enn 2 meter. Åshild hadde lagt ned et betydelig arbeid på småbruket. Det var fint slått overalt, også nedover veien og rundt husene. Hun hadde lagt opp vedstabler der hun selv hadde felt trær med

håndkraft. Hun hadde også en motorsag, men aldri startet den.

Åshild inviterte til god middag og påfølgende kaffe. Praten gikk livlig om stedets historie og om felles opplevelser gjennom årene. Hun hadde jobbet 6 år på KVT også før

hun jobbet på sykepleierutdanningen. Hun skulle snart feire 70-årsdag og snakket litt om hvordan det skulle skje. En aktiv og oppegående dame, Åshild.

Vi takket for oss ut på kvelden og trakk oss tilbake til bobilen. Vi kjørte i retning Skjeie og fant nedkjørlsen til et kaiområde der Skibladner rutemessig legger til. Stedet var velholdt og vi fant en plass der vi kunne overnatte.

Fredag 30.06.2014:

Neste dag hadde været slått om til tungt regnvær. Vi spiste frokost og programmerte GPS-en til Kristiansand via Hadeland Glassverk ved Hønefoss og tanta til

Britt på Nøtterøy. Vi passerte Skjeie sentrum og tok av en ny vei som ikke var med på GPS-en til Lena sentrum. Derfra kom vi inn på riksvei 4 etter et langt stykke på en fylkesvei som slyngte seg gjennom terrenget.

Riksvei 4 var av svært god standard. Men her var det også veiarbeid. Vi fikk inntrykk av at det satses voldsomt på veibygging overalt i landet fortiden. Det er bra, for veistandarden har ikke vært godt alt for lenge.

Hadeland Glassverk var en opplevelse. Men bedriften var voldsomt rettet mot turismen. Flere bygningene var utsalgsteder for ulike kategorier glasstøy. Det meste var svært kostbart. Men Britt fant likevel noe hun likte og som vi kjøpte. Det lettet oss for en god del hundrelapper. Vi så også hvordan glasstøy ble laget. To glassblåsere viste ferdighetene sine for turister. Det var til og med rigget

opp et amfi rundt en av glassblåserpostene for at turister skal kunne komme inn så se. Glassblåsing er et tradisjonsrikt håndverk. Bilder på veggene fortalte om hvordan mestrene omkranset seg med svenner og læregutter. Til tider var det flere hundre ansatte i bedriften. Vi så ikke så mye til den industrialiserte masseproduksjonen av glasstøy. Mulig at den ikke finnes på Hadeland, at alt produseres av håndverkere og ikke av samlebåndsmaskiner. Mye av produktene var imidlertid like, så tanken på at det likevel kunne være maskinell produksjon av enkelte av produktene var ikke fremmed.

Turen gikk videre gjennom Hønefoss sentrum. Det tok

tid å komme gjennom sentrum. Det er mulig at det finnes en omkjøring, med GPS-en førte oss gjennom sentrum. Det tok tid. Veiene var dårlige og trafikken relativt stor. Vi måtte selvfølgelig ta bilde av høna i fossen fra brua. Der stod det en statue i fossen som minnet om ei høne.

Etter Hønefoss var ferden langsetter Tyrifjorden mot Drammen. Vi passerte Utøya, men vi var ikke helt sikker på hvor den var. Avkjørselen var tydelig markert da.

Vi kom inn på E18 like før Drammen. Trafikken der var tett. Vi kjørte brua over havneområdet mot Vestfold. Her var det gode motorveier med fartsgrenser opp mot 110 km i timen. Men det var partier som var forsømt også. Det er

nok en del av veistrekningen her som ennå venter på ombyggingen.

Like før Tønsberg var det satt opp trafikkregler som dirigerte trafikken over i et felt over en lang strekning. Det skapte enorme trafikkøer. Det er umulig å se hvorfor det var slik. Vi trodde det var ulykke som gjorde det, men det var ingen meldinger om det, verken på GPS-en eller på VG på internett. VI møtte to ambulanser med fulle blålys som kjørte mot oss. Legehelikopter fløy over oss et øyeblikk også. Men vi så ingen ulykker noen steder.

Takket være GPS-en traff vi godt på bopelen til tanta til Britt. Mannen hennes døde, og da solgte de huset sitt på Nøtterøy og hun flyttet inn i en liten aldersbolig. Hun var 83

år og svært åndsfrisk. Hun hadde jobbet som kokk meste-parten av sitt yrkesaktive liv.

Etter dette besøket var det Kristiansand som stod for tur. Et estimat på GPS-en viste at vi kom fram i halv ti-tiden på kvelden. Foreldrene til Reidun var der som barnevakt. Espen og Reidun var på en personalfest på fastlegejobben sin. 13 kolleger hadde dratt med båt ut til en øy i øygarden og festet. Da vi kom fram, fikk vi parkert bobilen utenfor huset til Espen og Reidun. Faren til Reidun dukket opp og hjalp til med å dirigere bobilen på plass. Vi hadde vi en kort prat med foreldrene til Reidun før de dro hjem. Reidun og Espen kom hjem i et-tiden på natta. Britt hadde lagt seg i bobilen mens jeg sov i stua som barnevakt. Ut på natta ringte telefonen og vekte meg. Det var Britt som fortalte at gassal-armen gikk hele tiden. Det viste seg at gassflaska hadde gått tom. Det skapte sikkert litt spillgass som alarmen oppdaget. Vi skiftet gassflaske neste dag. Det kostet 299 kroner på en bensinstasjon, - på det tredje forsøket. To andre bensinstasjoner hadde gått tom for gass og hadde ikke noe å selge.

lørdag, 28. juni 2014.

Vi gikk opp til verandadøren om morgenen og tittet inn. Ungene så på fjernsynsskjermen. Espen lå og sov på sofaen. Da han så vi kom, åpnet han og slapp oss inn. Vi skjønnte at ha var trøtt, så vi overtok barnepasset mens

Espen gikk opp og la seg. Hadde kvelden sammen med Reidun og Espen. Reidun dro på joggetur med nabovenninna. Gikk handletur med Henrik til Joker. Reidun og nabovenninna dukket opp utenfor bobilen. Den stod parkert nede på parkeringsplassen. Lørdagskvelden ble tilbrakt hjemme i stua hos Espen og Reidun der vi pratet om alt og ingenting. Ungene fikk gaver og Espen hjalp til med å pakke opp og sette sammen der det krevdes.

Søndag: 29.juni
Tur til Evje Overnattet på Sørlandssenteret. Overnattet utenfor Elisenhøyveien. Espen og Reidun kjørte Skodaen med ungene mens vi fulgte etter i bobilen. På Evje er det et fritidssenter med ulike aktiviteter for barna. Rakel gjennomførte ei hinderløype sammen med Espen. Løypa var lagt høyt oppe i noen trær. Det var godt med vernetiltak og løpesnor for barna som gikk løypa. Rakel likte visst dette og gjennomførte hele løypa bortsett fra den siste løpestrengen. Espen, derimot, tok den også.

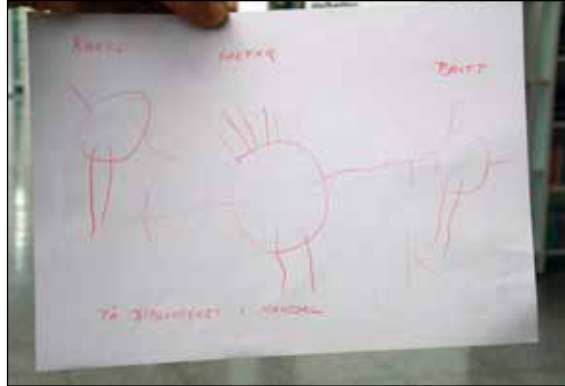

Deretter gikk vi inn i selve anlegget. I et lite billettbur satt en gutt og solgte billetter. Deretter var barna innom et lekeapparat. Britt og jeg tok en kopp kaffe like ved

Mandag 30.juni.
Foreldrene til Reidun kom på besøk Overnattet på Vennesla. Shoppet på sørlandssenteret på formiddagen. Overnattet på parkeringsplassen på Sørland-senteret. Britt var dårlig, feber.

Tirsdag 1.juli:
Tur med Rakel til Lindesnes. Vi lånte Skådaen til Espen og Reidun og satte avgårde sørover. Første stopp av på ei veikro der vi tok en kopp kaffe. Deretter

tok vi av til Mandal. Der parkere vi bilen og gikk først til en kafe der Rakel fikk en is. Deretter gikk vi over ei bru. Bildene er tatt på brua der Rakel ser på båtene. På den andre sida av brua var et bibliotek Der gikk vi inn. Rakel fant ei bok som Britt leste fra. Rakel laget også ei tegning som Britt fikk,. Deretter gikk vi tilbake til bilen og fortsatte mot Lindesnes fyr.

Vi parkerte på parkeringsplassen utenfor fyret. Her var det lagt godt tilrette for turisme. Vi løste ut billetter og klatre opp trappene til fyret. Fyret var laget av stein og hadde ei stor lanterne øverst. Det var mulig å gå inn i fyret og klatre opp trappene og stigen som førte til balkongen på toppen. Der hadde vi stor utsikt over kyststripa.

På vei hjem fikk vi et enormt regnskyll. Da var så ille at vi neste måtte stoppe bilen. Mange bilr som vi møtte, hadde stoppet og kjørt til side. Ellers gikk veien hjem greit.

Onsdag 2.juli:
Jobbet i hagen. Espen skulle på besøk hos bekjente i Søgne. Rakel skulle natte over. Vi dro til Lillesand og overnattet der. Jobbet med å rake tomta. Men det var feil, hentet to

jordlass. Parkerte det siste lasset til neste dag. Espen jobbet sammen med naboen med å tømme tilhengeren.

Torsdag 3.juli;
Kom tilbake fra Lillesand kl 10. Tilhengeren var tom. Jobbet med transport av grus fra naboen. Espen hentet et lass med jord Leverte tilhengeren tilbake kl 12. Kjørte steinmasse fra naboen i trillebår til kl 1400. Sovnet over en time i bobilen. Dro til midtbyen på ‘tuilldag’ Masse folk der. Dro tilbake i 5-tiden. Jobbet med å planere platået til 9.tiden. Dro til en bensinstasjon for å overnatte. Mye bråk fra hovedveien til Stavanger.

fredag, 4. juli 2014:
Sjekket utleiebyrå for platevibrater. Kostet 470 kroner for et døgn. Måtte leie for to døgn i helga. Dro til Sørlandsporten. Til Espen kl 1200. Dro for å leie platevibrator. Fant et utleiebyrå og leide for 470 kr døgnet. Fikk lempet den bak i bilen. Vibrerte underlaget. Hadde på jord på plattingen og vibrerte. Familien til Espen skulle på show i Dyreparken, dro kvart på fem. Britt og jeg gikk ned til byen. Tok en kopp kaffe og en kopp te på Bryggehuset. Kostet 80 kroner, ingen driks. Sendte SMS til Espen om at vi var der. Håpet at han kunne respondere og hente oss. Hørte ikke noe. Espen kan ikke ringe meg pga feil på telefonen. Gikk oppover. Fam Espen passerte oss på vei opp. Skjønnte at det hadde dratt ut. Hadde pizza itl kvelds. Så fotballkamp Brasil/Uruguay. Rått spill. Spiller på Brasil brakk ryggen. La oss i bobilen. Espen kunne varsle med SMS når ungene våknet.

lørdag, 5. juli 2014:
Fikk SMS i syv-tiden om morgenen om at Rakel var våken. Kom opp etter få minutter. Espen var oppe sammen med Rakel. Espen la seg. Barnepass inntil Espen stod opp. Regnvær, kunne ikke jobbe ute. Dro til Sørlandssenteret til Plantasjen. Reidun og Espen handlet på Plantasjen mens Rakel var i bobilen sammen med oss. Gikk deretter til

Jordbærpikene på Sørlandssenteret der alle fikk servering. Rakel kjørte ‘politimotorsykket’. Henrik satte først på den da den startet opp. Men han ble redd, og skiftet til Rakel. Hun nøt det hele mens Henrik ble stående på avstand og så på. Før vi dro videre stakk jeg innom Expert for å kjøpe 32GB minnebrikke til 3D-kameraet. Jeg fant noe som jeg trodde kostet 195 kroner, men i kassen kostet det nærmere 700 kroner. Det ble derfor ingen handel. Dette tok tid, så jeg fryktet at Espen og barna ventet ved bobilen vel lenge. Jeg ringte han og fortalte at vi var underveis. Vi skyndet oss over gaten og startet bobilen. Jeg fulgte etter Espen med

familie på vei mot Vennesla. Der skulle de innom et gartneri. På veien stoppet de innom et apotek, men det var stengt. Reidun ville ikke handle på apoteket på Sørlandssenteret fordi hun hadde pasienter blant personalet der. Veien til Vennesla var akkurat den samme vi hadde kjørt tidligere. Vi passerte Vennesla og stoppet innom et gartneri. Klokka var kvart over tre og gartneriet stengte klokka tre. Vi kom akkurat for sent. Vi satte da kursen tilbake til byen

søndag, 6. juli 2014:
Espen sendte SMS i syvtiden om morgenen. Han hadde fått migrene og Reidun omgangssyke. Jeg gikk opp og tok hånd om ungene. Henrik brukte Ipad mens Rakel så på DVD. Britt kom opp etter hvert og ungene fikk frokost. Reidun hadde vært oppe mye av natta og hadde kastet opp. Britt og jeg tok ungene med på tur til Ravnedalen. Vi tok med tandemvogna fra bilen til Espen og plasserte Henrik i den. Rakel gikk selv med sparkesykkelen hjemmefra. Ungene var aktive hele tiden. Henrik sprang omkring og undersøkte hva det skulle være. Rakel brukte sparkesykkelen der det var asfalt. Begge var aktive og i godt humør hele tiden. De fikk solo-is på kafeen da vi kom dit. Britt og jeg delte en vaffelplate og en kopp kaffe. Vi kom dit like før tolv og måtte vente noen minutter før den åpnet klokka 12. Det hadde kommet en del andre folk også tilkafeen, så det dannet seg en liten kø ved utsalgsvinduet i kafeen. Det er tydelig av Ravnedalen er et populært utfartssted. Etter hvert kom den en god del folk. Mange var småbarnsforeldre som var ute med tur med ungene sine slik vi var.

Etter kafebesøket gikk vi ned til vatnet. To svaner om mot oss. De er vakre fugler. Rakel klatret opp på en stein som var ved vannkanten. Henrik kom noe nølende etter. Han gjentok hele tiden hva Rakel sa, slik at vi til slutt kalte han ‘papegøyen’. Vi gikk rundt vannet. Henrik fant en pinne han likte. Rakel sprang og undersøkte alt terrenget omkring. Det hendte hun sprang et godt stykke unna oss, men hun kom alltid tilbake når vi ropte etter henne. Vi var nøye med å følge med begge to og hadde de i synsvidde hele tiden. På

motsatt side av vatnet var ei gangbro. Vi var litt redd for å la Henrik gå alene der og var nøye med å leie han over. Rakel greide seg imidlertid fint. Lenger oppe fant de ei blomstereng der ungene plukket blomster. To steiner stod mot hverandre og dannet et slags hus. Der fant de ut at vi kunne bo.

Omsider kom vi tilbake til kafeen der ungen fikk en vaffelplate hver med jordbærsyltetøy på. Det gikk ned på høykant, så de var nok sulte. Britt og jeg delte en kopp kaffe hver. Henrik hadde gjort på seg og jeg skiftet bleie på han på herretoalettet.

Farten var fortsatt upåklagelig da vi begynte å gå hjemover. Begge sprang omkring og undersøkte hva de kom over. Henrik fant en ny pinne han likte. Da vi kom til asfalten, kunne Rakel bruke sparkesykkelen. Men den havnet fort i vogna etter hvert. Halvveis på tilbakeveien krabbet Rakel opp i vogna. Henrik ville fortsette å gå selv. Men til slutt måtte vi plassere han i vogna også. Det var tydelig at han begynte å bli sliten, selv om det så ut som at han ikke helt skjønte det selv.

Noen hundre meter fra jernbaneundergangen begynte det å regne. Ungene var kommet i vogna og vi gikk hjem så fort vi kunne. Britt hang etter. Hun bar på sparkesykkelen og hadde slått opp paraplyen. Omsider kom vi hjem.

Det var lett regnvær og vi begynte å bli våte. Det var egentlig god timing på returen med hensyn til været. Det hadde vært oppholdsvær hele tiden inntil den siste delen, så vi var heldige.

Espen og Reidun hadde ikke blitt bedre mens vi var borte. Espen snakket om at han kunne dra med en ungene på dyreparken senere på dagen. Han orket ikke å

ha med begge. Vi tilbød oss å ta bilen deres og dra ned til havna på lekeapparatene der. Vi satte derfor ungene i bilen for å dra avgårde. Ungene satte på DVD-playerne de hadde

montert foran setene sine da vi kjørte av gårde. Det varte ikke lenge før de sovnet. Været hadde slått om til kraftig regn, så vi tok en bilrunde for å hente inn tid og for at været kunne bli bedre. Jeg var søvnig og gjespet hele tiden. Britt klaget på at det var uforsvarlig å kjøre. Jeg forsøkte å overbevise henne at jeg kjørte ikke bilen dersom jeg var så uopplagt at det var farlig. Etter en runde returnerte vi tilbake til havneområdet der lekeapparatene var. Men det regnet en del, og ingen unger var på apparatene. Vi bestemte oss derfor for å gå til gågata til en kafe der. Henrik var ikke i form og måtte bæres hele tiden. Rakel gikk villig sammen med Britt. Etter å snust inn på et par kafeer på veien havnet vi tilslutt på McDonald. Henrik vill ha ?? . Jeg kjøpte en til han og Rakel. I tillegg kjøpte jeg to smultringer til barna og kaffe til Britt og meg. Rakel var så vidt innom lekeapparatet, men det ble ikke langvarig. Mange andre barn lekte der, så det ble kanskje litt for voldsomt for henne. Lekeapparatet passet ikke helt for Henrik, og han ville ikke prøve det da vi tok han med dit. En grunn var at han ikke var helt i form til å leke der også. Han satte i seg en halv smultring og mye av ???: Rakel ville ikke ha noe, så Britt og jeg spiste opp restene av maten. Jeg gikk etter bilen og satte den i gågata og hentet Britt og ungene på McDonald. Rakel måtte på do, slik at Henrik og jeg måtte vente. Henrik var nå blitt grinete, sikkert for at han hadde blitt sliten. Da Britt dukket opp fra dobesøket med Rakel, gikk Henrik og jeg til bilen og satte han fast i stolen. Jeg praktes fælt med å feste sikkerhetsbeltet i stolen. Det var for trangt for han, så vi måtte ta av han ytterplagget før jeg fikk det til. Britt måtte lete etter klær for Rakel der vi satt på MacDonald, så hun kom litt senere med Rakel til bilen. Etter at hun hadde blitt spent fast i sikkerhetsbeltet, kjørte vi hjem.

Espen fikk litt problemer med å legge ungene da vi kom hjem siden de hadde sovet i bilen. Men omsider krøp de til køys. Rakel var oppe med Reidun en stund. Britt og jeg gikk ned i bobilen der vi tok kvelds. Jeg smakte på hvitvinen vi hadde i kjøleskapet og som var åpnet før vi dro fra Marsveien. Britt mente at den var dårlig. Jeg synes den var grei nok og tok noen skvetter. Jeg programmerte, men ble etter hvert både sløv og trøtt, så jeg la meg, selv om klokka bare nettopp hadde passert ni. Jeg sovnet umiddelbart.

Plutselig ringte telefonen. Jeg trodde det var Espen som ringte og at det var morgen. Men det var Dag, og klokka var bare kvart på elleve. VI utvekslet ferieplaner. Han kom opp til den 25. Da kom søster til Rigmor forbi med familie, og Dag og Rigmor ville gi dem en sightseeing av Trondheim. Grønningen-seansen var flyttet til 2. august. Det betyr at ungene mine ikke kan delta, siden vi trodde det var den 26. juli. Han sa at han hadde sendt e-post om det, men jeg hadde ikke åpnet e-posten min siden jeg dro fra Marsveien, så jeg visste ikke hva som stod der. Ut over natten satte det inn med voldsomme regnbyger. Jeg var glad for at dette ikke kom mens vi var på tur. Det er greit at dt regner fra seg på natta.

Mandag 7. juli 2014

Espen sendte SMS i syvtiden om morgenen og fortalte at ungene var våkne. Han skulle til legen i 8-tiden. Jeg gikk opp og hadde barnepass. Vi leverte vibratoren på utleiebyrået. Vi spylte den for å gjøre den rimelig ren før vi lempet den inn i bilen til Espen. Da vi leverte, ville utleieren at vi skulle betale 1400 kroner for leie. Den måtte leveres før 9 mandag, sa han, dersom vi skulle ha helgeleie. Vi mente at avtalte helgapris var 740 kroner. Etter en del krancling gav han seg og Espen betalte beløpet. Han mente at eieren ville ta han for fusk, og at vi kunne risikere å bli kontaktet for det. Men vi fortalte han at de skulle vi takle. Hvem som

fusket i utgangspunktet, kunne kanskje diskuteres. Espen tok episoden litt inn over seg og tok humøret litt fra han. På veien tilbake handlet vi og stakk innom 'Fedrelandsvennen' for å hente aviser som hadde blitt skrotet fra trykkingen: Det ville han bruke til å dekke skråningen på tomta slik at det ikke vokste ugras der. Avisene ville han dekke til med jord. Jeg vet ikke om dette vil fungere, siden skråningen er såpass bratt av jorda ville skli av.

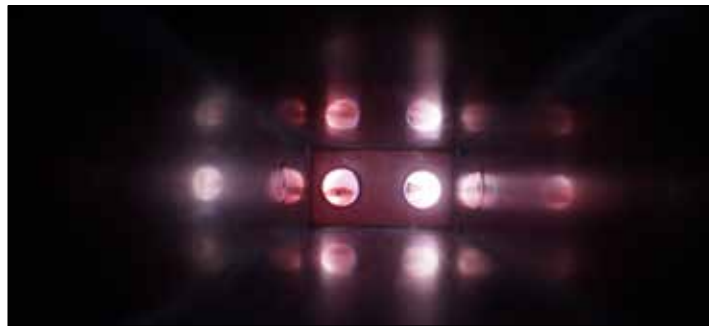
Reidun var dårlig. Hun hadde ikke sovet stort om natta. Hun hadde kastet opp flere ganger om natta, så hun ble liggende utover dagen.

Ut over dagen fikk Espen vondt i hodet. Han gikk derfor for å legge seg. Jeg jobbet med terrassen utenfor huset med å flytte jord og planere. Vi tilbød oss derfor å ta med ungene til lekeplassen på havna og deretter dra til Grimstad for å Besøke Havdahl. Ungene var villige, og vi dro av gårde. Vi parkerte bilen utenfor lekeplassen ved havna. Ungene lekte en times tid på lekeapparatene. Det var full fart og masse energi hele tida. Rakel fant en kamerat fra barnehagen, Leon. Foreldrene var også der. De var forlovere til Reidun i bryllupet. Britt kjente igjen dem med det samme, men jeg husket ikke det.. I totiden var vi klar til å dra til Grimstad. Vi stoppet for å kjøpe litt mat til ungene. Da ble jeg oppmerksom på en tekstmelding om at Sverre hadde avtalt med naboen om støping av en mur og at det passet dårlig at vi kom. Vi dro derfor til Lillesand og besøkte en kafe der i stedet. Ungene synes å kose seg. De fikk is to ganger.

På kvelden trakk vi oss ned i bobilen. Det virket ikke som verken Reidun eller Espen var i spesielt god form, så vil lot dem være alene. Jeg snakket med Sverre Havdal på telefonen og avtalte at vi kunne besøke dem på formiddagen neste dag. Han skulle støpe med naboen, men det var ikke før etter fem på ettermiddagen. Espen var litt påholden på dette, men vi ble enige om at vi kunne se det an litt dagen etter. Han trodde ikke at han hadde fått migrene, det var mer sannsynlig at det var betennelse i bihulene.

Tirsdag 8.juli 2014

Reidun og Espen var fortsatt ikke bra, Vi tilbød oss derfor å ta med ungene i Espens bil til Grimstad for å besøke Sverre og Laila Havdahl. Vi kom oss av gårde og kom fram i Grimstad i tolvtiden på formiddagen. Vi glemte bleier til Henrik og stoppet på en Rema 1000-butikk for å kjøpe noen. De fikk vi ikke bruk for, for Henrik gjorde ikke på seg på turen. Det var litt problem med å komme fram til til adressen til Sverre og Laila. De hadde stengt veien opp til huset med anleggsmaskiner. En stor tunnelåpning med store ventilasjonssystemer viste at de bygget en fjellgarasje. Vi prøvde å kjøre rundt, men kjørte rett inn i en veibom. En annen personbil kom i mot oss på den andre siden som også ville gjennom uten å lykkes. Britt gikk da ut av bilen og dro bommen til side. Dermed kunne vi passere. Hun holdt bommen opp for den motgående bilen også. Offeret hennes var stort, for det styrtregnet akkurat da. Hun ble skikkelig

våt da hun kom tilbake til bilen. Omsider kom vi fram til huset der de bodde. Vi fikk ut ungene og parkerte bilen et stykke unna på en parkeringsplass.

Laila og Sverre serverte kaffe med kaker, is og jordbær. Ungene spiste begjærlig. Sverre tok med Rakel ut i hagen der hun selv kunne plukke jordbær. Praten gikk livlig, vi har alltid kommet godt overens i hverandres selskap.

Omsider pakket vi ungene inn i bilen og dro tilbake. På veien tilbake slo Rakel seg fullstendig vrang. Hun skrek og rop- te, til tross for beskjed om at hun skulle holde seg stille. Til slutt

stanset vi bilen og fortalte henne at vi ikke kunne fortsette før hun var snill pike. Det ville hun ikke love. Etter en stund kjørte vi likevel og kom hjem. Espen hadde ringt og fortalt at Reidun trengte bilen. Vi kom tilbake i totiden. Vi hadde fylt tanken med diesel, det hadde vi nå gjort to ganger.

Espen hadde jobbet med terrassen mens vi var borte. Vi var litt innstilt på å dra ganske umiddelbart, men han ville at vi skulle spise tako sammen først. Han ville at vi skulle ha en slik felles måltidavslutning før vi dra da han og Reidun endelig hadde blitt som noenlunde friske.

Espen tok da med seg ungene på sykkel til en lekeplass mens vi ordnet tako. Vi hadde bilen til Espen og dro til Mega for å handle til måltidet. Hun ordnet i stand måltidet mens jeg rengjorde bilen til Espen innvendig. Den var mildt sagt rotete og skitten i utgangspunktet. Jeg trodde jeg ble ferdig til de kom tilbake, men de kom før jeg rakk å bli helt ferdig. De takket for jobben. De er flinke til å takke for det de får. Da er det greiere å gi dem noe.

Vi spiste sammen. Deretter la foreldrene ungene mens vi pakket sammen ting og tang for å dra. Vi hadde vasket tøy som ennå ikke var blitt helt tørt. Men vi tok alt tøyet inn i bobilen og la det utover der til tork siden det allerede var halvtørt. Vi takket for oss, startet opp bilen for å dra. Da jeg kjørte fram bilen for å koble fra strømkontakten i siden på bilen, kom ledningen under et av hjulene og rev av kontakten – sikkert for femte gang. Jeg irriterte meg grenseløst over at det skulle skje igjen og så for meg en reparasjonsjobb enda en gang. Men omsider kunne vi kjøre ned bakken fra Elisenhøyen og ta fatt på turen til Manger via Setesdalen.

Setesdalen er vakker. Det er mye å se, både av bebyggelse og natur. Vi overnattet på en rasteplass ved et vann. Gardinene i salongen lot vi stå utildekket, slik at det skulle se ut som at vi hadde parkert og ikke overnattet. Det var egentlig temmelig meningsløst, for det var jo ingen annen grunn til å parkere der for en bobil enn å overnatte. Det styrtregnet om natta og vi merket ikke at noen hadde innvendinger mot at vi stod der. Senere på kvelden kom den en bil med campingvogn også og slo seg det på rasteplassen.

onsdag, 9. juli 2014

Etter frokost kom vi oss videre.

På Hovden var det et alpinanlegg. Her var det tydeligvis et populært turiststed om vinteren. Før Hoved var det et landingsplass for helikopter. Det virket som at turister kunne bli fraktet dit med det. Vi fylte diesel for 300 kroner. Vi ville ikke fylle opp tanken da vi mente at prisen var vel høy, 14,60 kroner literen, uten at vi kunne bruke noen av rabattkortene. Vi fikk tilbud om å registrere oss med XY-rabattkort på internett der vi kunne få 30 øre rabatt på drivstoffet. Vi tok med oss et skjema for det i bilen. Britt handlet mat på en KIWI-butikk like ved. Deretter dro vi opp på fjellet.

Vi stoppet på et informasjonspunkt på fjellet. Det var en asfaltstripe ved siden av veien som endte opp i tre av-

fallskontainere. En lastebil var i ferd med å hente en av dem da vi kom. En plakat fortalte om Vinje kommune. Det var et kart på plakaten som viste kommunen, men uten å markere hvor vi befant oss på kartet. Vi spiste formiddagsmat utenfor bobilen i campingstolene og campingbordet som

vi hadde dratt ut av bagasjerommet. Etter maten pakket vi alt sammen og gikk en fottur på en privatvei innover vidda der. Fugler sang i trærne. Det var godt vær og varmt i lufta. Vu beundret ide mange hyttene vi fant i terrenget. De virket nye, alle sammen. De var smart bygget og gled godt inn i terrenget. Mange hadde torvtak som bidro til at de passet enda bedre i terrenget. Enkelte av hyttene hadde biler parkert utenfor, noe som tydet på at det var folk der. De fleste virket tomme akkurat da. Etter hvert returnerte vi tilbake til bilen og fortsatte mot Haukeli.

Veien ned til Haukeli var bratt og spektakulær. Fallet var på 12%. Jeg ville ta fram 3D-kameraet for å filme landskapet. Jeg stoppet bilen slik at Britt kunne finne fram kameraet og starte filmingen. Da kom det en SUV-bil bak oss som kjørte forbi og tutet kontinuerlig med hornet. Det var utrolig ufint. Han burde forstå at det var en grunn til av folk stoppet på veien. Vi fant fram kameraet og startet filmingen. Men minnebrikken gikk fort full. Vi kjøpte ikke en ny kostbar minnebrikke til 700 kroner for å ta opp denne filmen. Så filmingen ble ikke direkte vellykket.

Etter Haukeliseter kjørte vi på veien over Haukeli . På fjellet stoppet vi på en rasteplass og Britt laget kjøttkaker til middag. Vi kom ned til Haukeliseter og tok E-veien til Bergen. Det var noen spektukulære veier ned til Odda. Før Odda beundret vi noen store fosser. Vannføringen var stor og det sprutet over veibroen.

I Odda lette vi etter et sted å tømme toalettet og fylle vann. Vi stoppet på en besinstasjon. Der fikk vi vite at det var bobiltjenester på havna. Der fant vi en dovernattingsplass for bobiler. Man betalte parkering på en parkeringsautomat og da var det uttak for strøm. Men et vanlig jordingsstøpsel kunne ikke brukes. Det var et sterkstrøm-suttak der, og det kunne vi ikke bruke. Vi dro derfor derfra og tømpte gråvannet på en bobilstasjon på havna. Det var et hull i bakken der vi kunne tømme vannet. Vi var usikre på om vi kunne tømme toalettet der også. Det var ikke noe oppslag som kunne gi noen opplysninger om det. Det var to vannkraner der, et hadde en vannslange tilkoblet. Jeg fylte vannet med denne slangen. Etterpå ble vi oppmerksom på at vi tok vann fra en spylekrane. Over den andre kranen stod det et skilt der det stod ‘Rent vann’ Vi hadde tydeligvis fylt fra spyleslangen for toalettømmingen. Dette gjorde Britt urolig. Men vi bestemte oss for å beholde vannet og heller drikke kjøpevann. Vi torde ikke tømme toalettet i hullet i bakken selv om det sikkert var mulig å bruke det. Vi droppet å campe i Odda og kjørte videre mot Utne. På veioen lette vi etter et passende overnattingssted, men vi fant ikke noen som passet. Omsider fant vi en campingplass vi sjekket opp. Der kostet det 200 kroner overnattingen og 30 kroner ekstra for strøm. Vi fant en fin plass med utsikt over fjorden der vi slo oss ned. Vi kunne ikke betale med kort siden resepsjonen ikke hadde betalingsterminal. Ei ung jente som betjente den fortalte at det var ikke så mange som besøkte plassen så de hadde ikke anskaffet det. Britt fant en

200-kronersseddel i lommeboka si sp vi fikk betalt oppholdet. I motsatt fall måtte vi sannsynligvis kjøre videre. Vi rigget oss til på utsiktsplassen vår og slo oss til ro for natta.

Torsdag10.juli:

Neste dag kjørte vi mot Utne. Veien var tilfredsstillende, og vi ankom ferjestedet akkurat da ferja var i ferd med å ta inn bilene. Jeg kom i kangel med billettøren da jeg fortalte at sommerlengde på bobilen var 7,5 meter. Han lurte på hva den virkelige lengden på bilen var og la ut om alle straffebestemmelsene for ikke å oppgir riktig lengde på bilen. Jeg gjentok 7,5 meter gang på gang ovenfor han da han la ut om bestemmelsene. Omsider godtok han det og vi betalt e de 250 kronene billetten kostet.

Vi kjørte om bord og tok en sight-seeing-runde på dekket. En annen ferje – Høvringen- kom i mot oss. Britt fortalte at hun hadde sommerjobb på den. Men det var sikkert ikke den båten vi så nå. Den virket helt ny. Hun jobbet på den gamle båten. Tore Mangersneset, som var skipper på mange ferjer i området – fortalte at den ferjen Britt jobbet på, var ustabil. Den gikk nå i fart i Østen et sted, fortalte han siden.

Omsider kom vi fram til den andre ferjestedet. Veien fra ferjestedet fram til Granli var kriminell smal og elendig. Noen sted var det nye moderne tunneler. Men stod sett var veien elendig. Et sted om det en trailer i mot. Det var for smalt for å passere. Jeg måtte rygge. Men bak meg om det en tysker med campingvogn. Han hadde problemer med å rygge med campingvogn. Han måtte kjøre fram flere ganger for han kunne fortsette bakover. Men omsider kom traileren forbi og vi kunne fortsette.

På Granli kjørte vi inn på hovedveien til Bergen via Voss. Det var av god standard. Omsider kom vi fram til Voss der vi parkerte på den store campingplassen ved grøntarealet ved innsjøen på Voss’ vestre side. Noen fallskjermhoppere var i lufta, og de landet like ved oss på plenen foran vannet.

Vi forlot bilen og fant en cafe nede i sentrum, i andre etasje på en bygning. Jeg tok en bagett og kaffe med Britt tok et rundstykke. Derfra bestemte vi oss for å splitte opp og gå hver for oss. Vi hadde parkert for en time og førti minutter, - til kvart på 12. Jeg fant en jernvareforretning og kjøpte en loddebolt. Den trengte jeg for å lodde noen løse ledninger på Arduino-konstruksjonene jeg jobbet med. Jeg fant en god loddebolt til 250 kroner. Tinn hadde jeg allerede, så det ble ikke kjøpt.

Deretter gikk jeg innom en sportsforretning som hadde stilt ut kajaker. Det var et stativ der med noen regnfrakker på som skulle selges til 50% rabatt. Jeg sa til en ekspeditør i forretningen at jeg så noen kajaker som var utstilt til halv pris. Det syntes ekspeditøren var underlig. Han gikk ut for å sjekke og jeg hang meg på. Da så jeg stativet med regnfrakker som var advertert til halv pris. Jeg beklaget så meget at jeg hadde tatt feil. Vi gikk inn igjen for å se på kajakkene han hadde. Han hadde noe greie plast- og glassfiberkajaker

til vanlige standardpriser. Jeg så spesielt på en glassfiberkajakker til 17000 kroner. De var svært pene og kostet 17 000 kroner. Jeg fortalte at jeg hadde en kajakker som hadde alt for rund skrogprofil. Denne var mer flatbygget med god støtte mpt krenkning i sidene. Jeg takke for synet og gikk.

Jeg ventet på Britt bobilen. Jeg pakket ut loddebolten, men jeg fant ut at jeg skulle vente med å lodde til jeg fikk landstrøm på Manger. En fallskjermhopper var i ferd med å lande, så jeg hentet kameraet og filmet den siste delen før han tok bakken.

Britt dukket opp etter hvert og vi kom oss av gårde.

Vi kjørte nedover Bergsdalen mot kjente destinasjoner fra studietiden i Bergen da vi dro til Lagshytta. Da var ikke denne veien der. Vi tok tog fram til en stasjon etter Bulken og gikk opp fjellsida til hytta. Det var lenge siden vi var det nå- Håkon Bech-Sørensen og Andor Roald har gjennom årene snakket om å ta en tur sammen der, men det har aldri blitt noe av. De har i det hele tatt vist lite initiativ forå trefes på sommeren. Det er stort sett jeg som har tatt kontakt for slike treff. I år tenkte jeg at jeg skulle gi opp og droppe å ta kontakt med dem,

Veien nedover mot Ytre Arna var svært god. Det var mange tuneller og liten plass til forbikjøringa. Men jeg hadde ikke biler rundt meg, så vi ble ikke heftet på veien nedover.

Vi stoppet på Ytre Arne og handlet. Jeg benyttet anledningen til litt søvn mens Britt handlet. Ei dame hadde parkert bilen son for tett inntil bobilen slik at hun hadde problemer med å komme seg inn og ut av bilen. Jeg tilbød meg å flytte, og etter det kom hun seg greit inn i bilen og forsvant.

Etter noen øyeblikk dukket Britt opp. Da fortsatte vi mot Knarvik og Manger. Veien der forløp uten spesielle opplevelser, og omkring to-tiden ankom vi Manger.

Ingen dukke opp på trappa da vi kom. Vi trodde først at det ikke var noen hjemme. Men omsider dukket Åmund opp i døra,

På kvelden slo jeg gress. Det var allerede slått til vi kom. Men det var over ei uke siden, så jeg slo foran fjøset og garasjen.

Men dermed slo allergien til. Jeg svulmet opp rundt øynene. Men jeg fortsatte også med kantklipper. Det gjorde situasjonen ikke bedre. Jeg måtte be Britt om å dra på samvirkelaget å kjøpe øyendråper og Zyrtec. Hun og Åmund dro opp og skaffet det. Etterpå fant jeg det samme inne i kjøleskapet på bobilen.

I midnattstider dukket Knut Amund og Tarjei opp. Knut Amund jobber 50% på et hjem for pyisk utviklingshemmende og 50% i frikirka. Han skulle komme for å slå graset. De overnattet til neste dag

Fredag 11.juli:

Knut Amund slo det som var igjen av plenklipping. Han måtte dra tilbake i ettiden for å begynne på jobb i tretiden. Etter at han dro, kom Sigrid tilbake.

Denne dagen fikk jeg ikke gjort stort. Jeg var utslått og var slapp på grunn av allergimedisinen. Det var fint vær.

Lørdag 12.juli

Tarjei hjalp til med å sette ut gummibåten. Vi lastet den opp på en trillebåre og trillet den ned til sjøen. Tidligere bar vi båten ned, men det kunne være tungt, så det var lettere å bruke båten.

Tarjei prøvde båten og jeg tok noen bilder av Tarjei der han raste rundt på vannet med båten. Senere tok jeg en tur selv, først innom veien som førte til Toska. Jeg kjørte under veien til den andre siden og og en runde der før jeg dro tilbake

Senere tok jeg en ny tur. Da kjørte jeg på utsiden av Toska. Tanken var å kjøre helt rundt. Men da jeg kjørte inn i ei bukt for å undersøke den, kjørte jeg rett inn i et undervannskjær. Det smalt veldig og jeg havnet i sjøen. Jeg måtte svømme lenge for å komme opp til overflaten. Da tenkte jeg gjennom sjekklisten for sikkerhet om sikkerhetssnoren var på plass, om livredningsvesten var på osv. Båten veltet over meg og motoren stoppet heldigvis. Sikkerhetssnoren virket tydeligvis. Den dro ut dødmannsknappen slik at den stoppet øyeblikkelig. Jeg måtte snu båten tilbake på rett kjøl og dro den inn til stranda. Det var bare et par-tre meter til vannkanten, så jeg dro båten dit før jeg prøvde å krabbe meg om bord. Brillene var imidlertid borte. Dem trodde jeg først var tapt. Jeg var selvfølgelig gjennomvåt. Både klokka og joggeskoene jeg hadde på havnet sammen med meg i sjøen. Men ellers hadde jeg bare en idrettssshorts på meg, så skaden ble ikke så stor, egentlig. Verre var det med brillene. Jeg tenkte at jeg kunne dra tilbake siden med Tarjei og dykket etter brillene. Jeg rodde litt fram og tilbake på stedet jeg hadde krasjet for å se om jeg kunne se dem, men uten resultat. Jeg så også at dybden der jeg kjørte var 10-15 cm, så båten hadde nok passert godt over. Propellen slo nok ned i, eller helst profilen underst på motorstammen. Den ble slått opp, men siden båten var såpass lett som den var, tok den båten med seg. Jeg er glad for at jeg hadde gummibåt. Dersom det var en metallbåt eller trebåt kunne jeg slått meg da dette hendte. Det var helst min egen stolthet som ble skadet denne gangen.

Jeg kjente på bensintanken og var usikker på at jeg hadde nok til å komme meg helt rundt Toska. Derfor snudde jeg og kjørte hjemover.

Søndag 13.juli

Løpet av frokosten uttrykte vi en smule irritasjon over at Åmund aldri takket for at vi hjalp han med hus og eiendom. «Jeg takker Gud, ikke mennesker» sa han. Men vi mente at det var gjennom å takke menneskene han takket Gud. Jeg uttrykte tvil om at han virkelig takket Gud for hjel-

pa han fikk også. Sigrid gav han ei lekse over hvor viktig det var å takke familien og folk rundt seg. Hun fortalte om ulike eksempler hvordan barna hadde reagert på hvordan foreldrene behandlet dem. Hun hadde kontakt med flere i kirka der hun snakket med ungdom om dette, sa hun. Åmund ble spakere etter hvert. Han gikk vel tom for argumenter.

Etter frokost på søndag – der Åmund var nøye med at vi fikk med oss bordbønn og takkebønn – fant Sigrid på at hun ville vaske huset utvendig. Hun tok skurekluter og supercleaner og satte i gang i å skure plankene ved inngangsdøra. Jeg fortalte henne at hun umulig kunne skure et helt hus utvendig. Her måtte det en høytrykkspyler til, mente jeg. Jeg fant en stor helt ny Biltema høytrykkspyler i kjelleren. Jeg tok den fram og koblet den på pumpa eg hadde i bobilen. På ene hushjørnet var det kommet en stor vanntank. Den samlet vann fra takrenna. Den helt full akkurat da. En tykk plastslange førte vann fra en stor krane nederst på tanken ut til myra nedenfor huset. Jeg flyttet slangen til andre siden av huset, åpnet kranen og fylte bøtter med vann da jeg sank slangen ned mot bakken mot bøttene. Når bøttene var fulle, festet jeg slangen i takrenna med åpningen godt over vannhøyden i tanken. Det stoppet vannet. Bøtta med vann satte jeg ved pumpa i bobilen som sugne opp vannet og presset det inn i høytrykkspyleren. Slik fikk vi den til å virke, men den tok ikke all skitten som Sigrid fikk fjernet med skurekluten. Men det hadde hensikt å dra over med høytrykkspyleren der hun hadde gått først med skurefilla. Åmund fortalte at han aldri hadde fått høytrykkspyleren til å fungere. Den sugde ikke vannet, fortalte han, deg gjorde den forrige han hadde. Jeg fortalte han at jeg hadde en liten og billig høytrykkspyleren som gjorde samme nytten. Denne store, massive saken han hadde, krevde sikkert et visst vanntrykk for å fungere, - som den fikk fra vannpumpa. Sigrid dro kluten sin over flere vegger ved inngangspartiet på huset, og vi spylte etter med høytrykkspyleren. Tarjei fant en tung jernstige som vi fikk satt opp på den ene tverrveggen så Sigrid kom til der også. Vi stod på og herjet veldig med dette. Tarjei gikk opp på taket på tilbygget også og fikk takk noen skite flekker der også. Resultatet var mirakuløst. Tilbygget framstod nå som ny-malt, nærmest! Åmund og Anton satt og så på foran huset uten å si noe og uten å hjelpe til også. Jeg antar at Åmund i sitt stille sinn fordømte det vi gjorde midt i beste kirketid denne søndagen. Men han sa ikke noe, og ikke takket han for noe heller, slik han pleier.

Klokka fire var vi invitert til Tore og Kirsten på kaffe. Tore er skipper på bilferjene og han var hjemme akkurat da. De har bygget seg et fint hus rett over strandlinja og marinaen på Mangersneset. Nå hadde de også bygd en veranda foran hele fronten på huset. Det var dit de inviterte oss til kaffe. På veien opp fra inngangsdøra måtte vi beundre de to flotte modellbåtene Tore hadde anskaffet seg. De hadde blitt bygget i Kina og var modeller fra to ulike hurtigruter. Tore var hvert år på årsmøte for hurtigruteforeninga. Det er en

tur på en av de gamle hurtigrutene. En av de gamle hurtigrutene går fortsatt i fart langs kysten.

Ute på terrassen viste Tore en vindskjerm han hadde kjøpt på Obs bygg. Man kunne trekke de ut fra veggen som en rullegardin og feste det mot rekkverket som vern mot vinden. Det gav en lun krok mot vinden.

Mandag 14.juli

Vi dro en tur til Knarvik for å handle. Vi kjørte bilen til Åmund. Han tilbud meg å kjøre. Britt hadde sagt tidligere at jeg skulle kjøre. Jeg svarte at det var greit at faren kjørte. Nå hadde hun sikkert snakket med faren om at han ikke skulle kjøre. Hun føler seg ikke trygg når han sitter bak rattet. Derfor endte det met at jeg kjørte. Han hadde nettopp fått bilen sin fra verksted i indre Arne etter at han hadde skadet den i en parkeringskjeller. Han hadde kollidert med noen av søylene der og skadet noen skjermer og en bakdør. Nå hadde han nettopp fått den tilbake. Den skinte i lakken. Det hadde kostet han 12 000 kroner. Men han hadde tjent 8000 kroner på å lage noen kjeglespir til kirkebygget på Manger. Bygget hadde blitt restaurert, og fire små spir som stod på hver side av hovedspiret måtte skiftes ut. Dermed fikk han delbetalt verkstedregningen.

Britt angret kanskje på at jeg kjørte bilen til Knarvik. Jeg var trøtt og gjespet hele tiden. Men vi kom oss fram og jeg fant en parkeringsplass i det nye parkeringshuset på kjøpesenteret. Jeg parkerte så nær det jeg trodde var inngangen til senteret som mulig. Det var en parkeringsautomat der, og jeg trodde den var ved inngangen. Men det var den ikke. Inngangen var 50 meter lengre unna, så jeg irriterte meg over at jeg måtte gå så langt dit når jeg egentlig kunne slippe dersom jeg visste hvor inngangen var. Jeg gikk bort til parkeringsautomaten for å løse ut en billett. Jeg satte inn bankkortet og ventet på respons. Da kom det en mann bort til meg og fortalte at det var gratis parkering i 3 timer. «Bare trykk på denne knappen» fortalte han og trykket. Men ingenting skjedde. Det var en feilmelding i skjermbildet fordi jeg hadde satt inn bankkortet, så når vi trykket en gang til, kom det ut en billett. Jeg takket mannen for hjelpen, tok billetten og satte la den i frontruta på bilen. Jeg låste bilen, gav nøkkelen til Åmund og sammen gikk vi ned den motoriserte gangveien ned til senteret.

Den første butikken vi så på venstre hånd, var Expert. Åmund skulle ha kontakt og støpsel til en kabel Jostein – bror til Britt – hadde kuttet med slåmaskinen. Men vi fant ut at vi heller kunne stikke innom der på veien tilbake. Vi gikk videre innover. Britt og Åmund gikk inn til et apotek der Åmund skulle ha noe. Jeg gikk videre til torget i senteret.

På torget var det utstilt en båt med påhengsmotor på en båttilhenger. Den skulle loddes ut slik de også gjorde i fjor. Det var et skjema der med påmelding til kundeforeningen til senteret. Der kunne man bli medlem enten ved å la seg registrere på Internett eller levere et skjema i en av forret-

ningene. Når man handlet noe, kunne man få et skjema der fire handlesteder kunne stemple og kvittere for handelen. Når man hadde vært og handlet i fire butikker og fått fire stempler, kunne man levere blanketten i en postkasse som var plassert ved båten på torget. Da kunne man delta i en trekning av båten. Båten var fin. Den hadde en9.9 Suzuki påhengsmotor, årer, båtshake og var vært over 72 000 kroner. Jeg deltok på dette i fjor også. Da leverte jeg inn 3 kuponger etter å vært innom 12 butikker i løpet av et par dager. Jeg var sikker på at jeg skulle få båten. Vi kunne ha den stående på Manger når vi var der i ferien. I tillegg planla jeg å dra å hente den til Trondheim i august når lotteriet hadde trekning. Men jeg vant ikke. Så jeg mente at i år var det min tur.

Jeg tok med meg en innmeldingsblankett til kundeforeningen og satte meg på kafeen ‘???’ Der kjøpte jeg et ark med vafler med syltetøy og kremskum pluss kaffe. Samtidig fikk jeg et skjema der jeg kunne få stempel for handelen. Etter hvert dukket Britt og Åmund opp også. Jeg hentet skjema til begge to og fikk innmeldt dem også i kundeforeningen. Jeg fikk levert innmeldingsskjemaet i kafeen som tok seg av registreringen. Britt kjøpte et kakestykke til Åmund pluss en solo og fikk stempel for det. En fyr som hette Leon dukket plutselig opp. Han hadde gått sammen med Britt på skolen i sin tid. De ble stående og prate mens jeg forlot dem for å handle mer. Jeg skulle ha nye Ecco-sko, kabel og lås til båten på havna og en ting til for å fylle ut alle fire postene på skjemaet.

På skobutikken var jeg hvert år på denne tiden. Da kjøpte jeg et nytt par Ecco-sko til en tusenlapp. Jeg fortalte ekspeditøren – ei dame – at jeg var innom her hvert år for å handle sko. Jeg pekte på min slitte Ecco-sko og fortalte at jeg kjøpte dem her i fjor og at jeg hadde gått med dem hver dag gjennom hele året. Nå ville jeg ha nye, akkurat maken. Jeg viste henne hullet i sålen under skoen også, som hadde blitt utsatt for superlim som hadde havnet på gulvet. En bit av skoen er fortsatt på gulvet i kjelleren, fortalte jeg og viste henne hullet i sålen.

Hun gikk straks bort og fant tilsvarende Ecco-sko. Jeg prøvde den, og ville kjøpe den med det samme. Men hun fant ikke den andre skoen. Jeg spurte dem om de solgte sko enkeltvis her, men hun forsikret at hun skulle finne den andre skoen. Hun forsvant et øyeblikk på bakrommet og kom tilbake med den andre skoen. Jeg merket meg at det var salg i butikken og spurte om det gjaldt disse skoene også. Men det gjorde det ikke. Jeg fikk likevel 10% fordi jeg var slik en god kunde. Jeg takket for det, og uttrykte et håp at jeg kanskje kunne få 20% rabatt neste år når jeg kommer tilbake da. Hun var ikke sikker på om hun kunne love det. Jeg pakket de gamle skoene i en bærepose, takket for handelen og gikk. Først fikk jeg stempel på skjemaet på at jeg hadde vært der.

Jernia var neste butikk. Der spurte jeg ei ung dame om kabel og hengelås for å låse båten. Hun fant fram til en pas-

sende stålwire som var plastbelagt og en hengelås. Kabelen kunne jeg kjøpe i metervare så jeg kjøpte 3 meter. Jeg lurte på om hun greie å kutte den. Hun fant fram en abitertang og trykket til. Kabelen gikk av. Jeg var et øyeblikk bekymret over hvor lett det var å kutte kabelen når noen først hadde bestemt seg for å stjele båten. Men det endte med at jeg likevel tok med meg båten og en kodelås til 49 kroner, fikk stempel og gikk. Hun fortalte at hun også ville ha den båten og at hun også hadde levert inn skjema. Jeg lurte på om det var mulig at ansatte i forretningene kunne gjøre det siden dette var for kundene. «Jeg vil jo helst ikke ha konkurranse om å vinne den båten» forlate jeg henne. Hun forsikret at hun hadde vært innom andre butikker og fått stempel der. Jeg takket for handelen og gikk.

Neste handel var hos Europris. Der fant jeg en 5-liter-flaske med kildevann, en stor helnøttsjokolade, en malerpensel og ??. Jeg betale i kassen, fikk stempel og gikk.

Nå hadde jeg fått fire stempel, fylte ut skjemaet med navn og adresse og puttet det i postkassen ved båten på torget.

Britt og Åmund satt fortsatt med Leo og snakket da jeg kom tilbake. Men Leo gikk og vi også gikk videre. Jeg hjalp Åmund med å få stempel i det apoteket han nettopp hadde vært innom. Det fikk han. Britt handlet motvillig medisiner til meg og fikk stempel for det på sitt skjema. Hun var ikke videre interessert i å samle stempel, men jeg tvang henne nærmest til å få et stempel.

Deretter handlet Britt på Kiwi og var innom flere butikker og fikk fylt opp alle fire stemplingene på sitt skjema også. Jeg hjalp Åmund med sine stempler, først på Expert der han kjøpte et støpsel, deretter på Jernia der han kjøpte en kontakt og til slutt på Kiwi der han kjøpte en sjokolade. Det endte med at vi fikk levert 3 skjemaer denne dagen.

På vei tilbake til bilen kjøpte jeg en skorte jeg likte hos Dressmann for 299 kroner. Jeg kjøpte størrelse Medium i den tro at jeg skulle slanke meg inn i skjorta i løpet av sommeren. Jeg prøvde skjorte og syntes at den passet. Da jeg skulle betale, spurte ekspeditøren om størrelsen var riktig. Hun merket seg vel at jeg hadde valgt medium, men mente i sitt stille sinn at Large var en mer passende størrelse da hun så meg. Jeg forsikret henne om at jeg hadde prøvde den og syntes at den passet. Jeg betalt – uten stempel denne gangen – og gikk. Da vi kom hjem og prøvde skjorta der, viste det seg at den nok var en del for trang. Jeg bestemte meg derfor for å ta med skjorta tilbake til Dressmann dagen etter for å bytte til Large..

Vi dro hjem etter handleturen på Knarvik. Der koblet jeg sammen kontakten og støpselet på kablene til Åmund. Jeg måtte bruke mitt eget verktøy fra bobilen. Han visste ikke noe om hvor sitt eget verktøy var. Og det verktøyet jeg har sett, var ustelte og dårlig tatt vare på.

Britt hadde middag klart i totiden. Koteletter. Det er alltid en diskusjon i Låstandfamilien hvordan kotelettene skal tilberedes. Nå også. Jeg spiste kotelettene uansett. Og det gjorde jeg nå også.

Ut på ettermiddagen drev jeg på med dronen. Det var vanskelig å få den til å fly uten å krasje. Jeg brakk 3 pro-peller denne dagen. Jeg brukte det store tunge litumbat-teriet, og da var det vanskelig å kontrollere dronen. Men etter at jeg programmerte den om en smule og brukte det medium store batteriet, begynte jeg å få kontroll. Det er to Joy-stick-spaker på senderen. Den til venstre kontrollerer motorstyrken, dvs høyden, og svingfunksjonen. Den til høyre får den til å tilte til sidene eller forover/bakover. Jeg innser at det er en treningssak å få kontroll, så jeg drev på til batteriene var tomme. Etterpå ble de ladet i den spesielle Litiumbatteriladeren jeg har kjøpt fra Kina.

tirsdag, 15. juli 2014

Idag har vi avtalt å reise til Øygarden for å besøke Rag-nhild. Hun jobber på en feriekoloni der, Skjergårdshei-men. Vi pakket bobilen og dro i titiden fra Manger. Vi dro innom havna for å fylle vann. Deretter dro vi innom ben-sinstasjonen på Manger for å tømme gråvann og fylle diesel. Prisen på diesel der var 13.60, som var ganske rimelig. Vi fikk ikke brukt noen av rabattkortene. Vi hadde fått et sk-jema for å få XY-rabattkort der vi kunne få 30 øre rabatt på literen. Men vi hadde ennå ikke registrert oss og fått kortet, så vi kunne ikke bruke det. Vi fylte diesel for 700 kroner og kom oss av gårde. Jeg stilte GPS-en på Traneveien der Sigrid bor. Britt hadde opprinnelig avtalt med Sigrid at hun skulle ta bybanen inn til jernbanestasjonen og at vi skulle plukket henne opp der. Men det syntes jeg var noe tull, så vi hentet henne hjemme. Det var kronglete å kjøre til Traneveien med masse fartsdumper og bratte og svingete veier.

Hun hadde ikke kjørt bobil før, så hun var forundret over farkosten. Britt og Sigrid tok plass bak mens Åmund satt foran. PS-en ble stilt inn på leirstedet til Ragnhild og vi kom oss av gårde.

Veiene i Bergen var fine. Men rundkjøringene kommer av og til tett på hverandre. Det ble litt tull av og til å treffe de riktige kjørefeltene, men det gikk stort sett greit. Vi kom oss gjennom tuneller og broer, passerte Sotrabrya og kom inn på Sotra. Det er stor bebyggelse på Sotra, både av nærings-bygg og boliger. Det var mange bukter og viker der med idylliske marinaer med masse fritidsbåter. Skjærgården her ute er utrolig og inviterer alltid på nye eventyr.

Ragnhild var ferdig på vakt i halv tre-tiden. Vi stoppet derfor på Rong utenfor et lite butikksenter der for å handle. Vi kjøpte mat for dagen. Der var det også et utsalg for Lotto. Det var en pot på 45 millioner på et europeisk lotteri. Jeg kjøpte lodd både for det og for et par andre lotteri. Åmund gjorde det samme. Han lovte dama bak skranken ti prosent av gevinsten dersom han vant 45 millioner. Jeg nøyde meg med å invitere henne på en lunch. Hun takke ja til begge tilbudene. Sigrid kjøpte også noen lodd.

Vi spiste lunch i bilen. Åmund var trøtt, og la seg bak i senga for å prøve å sove. Men det fikk han ikke.

Etter lunch dro vi dro vi videre for å hente Ragnhild.

Da vi kom fram, var hun ikke klar. Hun sa at hun måtte ta en dusj først. I mellomtiden hentet Sigrid baller som hadde havnet utenfor fotbalbanen i et våtmarksområde der. Ballene samlet vi i fotballmålet. Omsider dukket Rag-nhild opp. Hun virket sliten og mager. Hun fortalte at hun ikke hadde sovet natten før. En av deltagerne – en psykisk utviklingshemmet gutt – hadde ikke fått sovet på grunn av angst. Ragnhild måtte derfor sitte med han om natta for å prøve å få han til å sove.

Vi krøp alle i bobilen og kjørte utover Øygarden. Vi havnet til slutt til Hellesø der vi parkerte bilen på havna. Det var et yrende ferieliv der. Vi hadde vært der før. Men nå hadde det kommet noen ferieboliger på havna. En marina var i tilknytning til boligene. Lenger borte var det bygge-prosjekter for flere feireboliger. Det gamle nothuset vi huset fra forrige gang vi var der, stod der fortsatt. Vi fant også kaf-een ytterst på kaipynten. Der drakk vi kaffe sist, men nå var den stengt. Siden det ikke var andre steder som var åpne, spiste vi ve bilen. Vi fant fram bord og stoler fra bagasje-rommet og satt oss ned for å spise boller, jordbær og lefser. Ragnhild tømte vanlijesauskartongen. Hun elsket visst vaniljesaus, så jeg tømte all vaniljesausen i skålen hennes.

Etter bespisningen dro vi hjemover. Vi møtte en buss på den trange veien fra Hellefoss. Det var umulig å passere. Jeg rygget litt og bussen kom etter. Sjåføren vinket meg fram. Han mente visst at det var mulig å passere. Jeg tok ned vinduet for å dra inn sidespeilet. Men da mistet jeg capsen jeg hadde på og den datt ned på bakken. Det var viktigere å få tak i capsen, så jeg åpnet døren, gikk ut og plukket opp capsen mens sjåføren og alle passasjerene i bussen ventet. Så dro jeg inn sidespeilet og der var så vidt mulig å passere.

Vi satte av Ragnhild på Skjergårdsheimen. Håkon ringte like før vi kom dit, men jeg fikk ikke tatt telefonen mens jeg kjørte. Etter vi kom fram, gikk jeg ut og ringte Håkon. Han fortalte at han var på Hardangervidda og hadde tatt en pause der. De hadde hatt ferie i Danmark og Sverige og var på vei hjemover. Guttene var på hytta på Sotra. De kom dit torsdag eller fredag. Men han fortalte at de skulle til Trondheim søndag kveld og ba om overnatting da. Det var Kristine, Renate og han som kom. Renate skulle begynne på NTH til høsten og fått en hybel sammen med to andre venninner. Hun skulle betale 2900 måneden i leie, noe de syntes var svært billig. De ville gjerne være til onsdag før de dro hjem igjen. Jeg ønsket dem hjertelig velkommen. Men Espen kom allerede på mandag med ungene og måtte ligge i andreetasjen. Britt foreslo at vi kunne ligge i bobilen mens Håkon kunne ligge nede med Kristine. Renate kunne ligge nede i peisestua. Det ble fullt, vi fikk håpe at det lot seg ordne med overnatting.

Vi dro til Fjell etter å ha satt av Ragnhild. Sigrid foreslo av vi kunne kjøre innom Glesvær på tilbakeveien. Det var noen kilometer å kjøre. Vi passerte blant annet nedkjørselen til hytta til Håkon på Dahle. Omsider stoppet vi på et sted Sigrid måtte være stedet. Det lå to supplybåter der i opplag.

Stedet vi stoppet på, var et feriested med resepsjon og kafe. Men vi så ikke en sjel der. Resepsjonen var stengt. Det stod en lapp på utsiden som fortalte at innehaveren var ute en tur og kom snart tilbake. Det var oppgitt et telefonnummer også som vi kunne ringe til dersom vi ville. Men det ville vi ikke. Sigrid hadde tatt seg en rekognisjonstur og funnet ut at vi egentlig skulle kjøre videre et stykke til. Vi gikk derfor om bord i bobilen igjen, tok en skarp sving til venstre og fortsatte. Etter en stund kom vi inn i en bukt med mange rorbuer, en brygge med en del fritidsbåter og fiskebåter. Sigrid var sikker på at dette var stedet.

Sigrid fortalte at skolen hennes hadde mottatt en del utvekslingselever fra en tysk skole. Sammen med et tyvetalls elever hadde de oppholdt seg her noen dager og fisket på sjøen. På brygga var det en liten sjarmerende kafe som var åpen. Etter et toalettbesøk kjøpte vi oss eplekake med krem og kaffe. Ekspeditøren skjønte ikke hva jeg sa. Han svarte på engelsk. Vi skjønte at han var utenlandsk. Jeg trodde han var fra stedet, det var utenlandsk nok for meg til at han ikke skjønte trøndersken min. Sigrid fikk ut av han at han var fra Polen.

Eplekaka var god den. Etter at den var fortært, tok jeg meg en liten runde rundt med kameraet. Da fant jeg et slags fiskemottak på havna. Det var to store benker under et takmøne. Ei vekt hang ned fra en av bjelkene. På veggen i bakkant var det skrevet en del notater. Det virket som at de hadde notert fangstene de hadde hatt. Et par bilder var festet der over en eller annen fangst de hadde hatt.

Fra brygge la jeg også merke til noen voldsomme store og flotte hus på åskammen bak bukta. Det øverste huset hadde torvtak og så ut som et slags Zanadu fra Mandrake. En stor bobil var utenfor et av husene også.

Vi kom oss inn i bobilen igjen og kom oss videre. Sigrid lurte på om vi hadde lyst til å kjøre innom Telavåg også. Det var bare noen få kilometer unna. Vi sa oss enige og satte kursen dit.

Den første del av veien var brei og fin. Da vi var nesten framme, kunne vi se Telavåg på andre siden av et sund. Det var denne bebyggelsen som ble fullstendig rasert av tyskerne i 1943, etter drapet på to tyske offiserer der også norske Lingefolk ble drept. Herfra var det heftig Shetland-strafikk under krigen, begge veier. Folk på flukt be fraktet ut til Shetland og England og kommandosoldater og kompani Linge-folk ble brakt inn. En angiver tyskerne hadde gav dem tips om aktiviteten, og ved en anledning ble det en trefning

Tidlig ble det etablert illegal persontransport fra Telavåg til Storbritannia. Stedet lå helt sentralt til for Englands-farten, og både Shetlandsgjengen og andre skøyter landsatte og hentet agenter i området. Nærmere 500 mennesker flyk-tet over Nordsjøen fra Telavåg, men mange av disse forliste på veien. Den største enkelttragedien inntraff i november 1941 da MK «Blia» gikk ned i et kraftig uvær, og alle de 43 om bord omkom. Lokalbefolkningen var dessuten ivrig

med i motstandsarbeidet.

For okkupasjonsmakten hadde det høy prioritering å få stanset den illegale overfarten, og i september 1941 ble det offisielt innført dødsstraff for dem som ble tatt i å forsøke å forlate landet på denne måten. Ved hjelp av norske NS-folk klarte nazistene å spore opp den illegale virksomheten i Telavåg våren 1942.

Selstøbuaene var de eneste bygningene på Telavåg som sto igjen i 1942.

I konfrontasjonen med de lokale illegalistene oppstod det 26. april i huset til Laurits og Martha Telle en skuddvek-sling mellom norske kompani Linge-folk og Gestapo. De to Gestapo-offiserene Gerhard Berns og Henry Bertram, og en av de norske Linge-karene, Arne Medal Værum, døde.

Reichskommisar Josef Terboven kom personlig til Telavåg for å se til at bygden ble straffet. 30. april 1942 ble alle bygninger sprengt og brent, båtene senket og buskapen slaktet. Alle de 72 mennene mellom 16 og 60 i bygden ble sendt til Sachsenhausen konsentrasjonsleir, der 31 døde. Resten av folket fra Telavåg, kvinner og barn medregnet, ble internert på Framnes skule ved Norheimsund. Ved Tran-dumskogen ble 18 fanger som satt i arrest for andre forhold henrettet som «sonoffer» for de to Gestapo-offiserene. Den overlevende Linge-karen, Emil G. Hvaal, og sønnen i huset der skuddvekslingen fant sted, Lars Telle, ble henrettet noen måneder senere.

Sigrid hadde bekjente som hadde sommerhus i Telavåg. Vi fant fram til dem etter å ha kjørt innom minnesmerke for Telavågtragerien og gjennom sentrum av Telavåg. Han var professor på Handelshøyskolen. Hun jobbet også der, og var lærerutdannet opprinnelig. De har tre sønner, den yngste på 19 år var der, men var i ferd med å sette ut på en løpetur da vi kom. Vi ble fortalt at han trente med løping to ganger om dagen. Faren løp ofte med han.

De hadde kjøpt dette feriehuset som var ført opp på en gammel brygge. Der hadde de også båt som de blant annet brukte til fiske. Det var flere feriehus der på tilsvarende måte. Alle hadde sine egne båttilhengere som var samlet i bergkanten ved parkeringsplassen. Parkeringsplassen var stengt med en bom som kunne åpnes på utsiden med en telefonaplett. Fra innsiden åpnet den seg automatisk. Jeg la merke til at det var felt inn en spole i asfalten foran bom-men på innsiden som registrerte når biler nærmet seg.

Etter en omvisning i huset dro vi tilbake til bilen og kjørte videre. Bilen parkerte vi på en parkeringsplass oven-for nedkjørselen til bommen.

Etter besøket i Telavåg tok vi fatt på veien tilbake igjen, Det gikk greit stort sett, men vi kom bort i rekkverket og skadet bakskjermen på høyre side på bobilen. Det smalt godt da det skjedde. Britt mente at jeg sovnet, for jeg giespet en del før det skjedde. Men jeg kan ikke forstå at det virke-lig det som skjedde selv om jeg ikke kan utelukke at det kunne ha skjedd en kort dupp. Vi stoppet lenger framme, men skadene var ikke så store som vi fryktet. Jeg la meg til å

sove litt bak i bilen før vi fortsatte. Britt og Sigrid tok en tur innom et kjøpesenter som var der og besøkt toaletter. Det er lettere tross alt å bruke toaletter på slike steder framfor å bruke toalettet i bilen. Det viste seg at gjester kvier seg for å bruke det toalettet. Åmund kviet seg for å hvile i senga også.

Etter pausen og litt kaffe var vi på veien igjen, Den gikk greit hele veien til Traneveien. Sigrid ville hoppe av i begynnelsen av Traneveien slik at vi slapp å kjøre på de mange fartsdumper, svinger og bakkekammer som var der. Vi snudde derfor i krysset, kjørte bak et bussskur og hompet ned over en rennestein til store proster fra Åmund og Britt som mente at jeg heller burde rygge tilbake inn på Tranevei-en før jeg kjørte videre.

Vi fulgte hovedruten inn mot Bergen, gjennom tunellene og Åsane før vi til slutt endte tilbake på Manger i halv elle-vetiden. Da var vi glade for at vi var hjemme igjen.

Onsdag 16.juli. 2014:

I dag var jeg i ro i bilen. Jeg har dratt på meg en forkjølelse som gjør det lite fristende å gjøre noe som helst. Satt i bobilen og forsøkte å få orden på satellitt-programmene. Det er problemer med tekststrenger i FreeRTOS-systemet som jeg bruker på Arduino. Skulle hatt Atmel Studio 8.2 Må nok ta fatt på det når jeg kommer hjem. Har også problemer med COM-rutinene i Delphi som gjør at kommunikasjonen med PC ikke fungerer. Oppdaget også at en hjemmeside på VG hadde streaming video uten at jeg var klar over det, og det brukte opp kvoten på data på telefonen. Fikk tilbud om ekstravote, men likevel dukket det opp forbruksreg-ning på faktura-appleten til Djuice, - slik det gjorde det på Telenor i fjor. De nektet å rette det opp i fjor, og nå har jeg samme problemet igjen. Dette er svindel fra Telenor. Kjørte 10 minutter så godt som sammenhengende med dronen med det mellomstore batteriet og hadde god kontroll. Det var oppmuntrende. Limte de tre propellene som brakk med tokomponentlimet. Det kan kanskje holde, men all liming er usikker. Spørs om jeg tør satse på det. Må bestille flere propeller fra DX.COM. Kanskje et ekstra batteri også, til den andre dronen. Knekte ene polen på støpselet til laderen på batteriet slik at jeg ikke fikk til å lade. Må kjøpe nytt støpsel i morgen.

Britt pusset sølvtøy. Hun jaget faren sin til verkstedet for å rydde opp. Han var der lenge og vel. Jeg dro og han-dlet middagsmat, - kylling. Jeg så døren til verkstedet var åpen da jeg passerte, men bare dro videre. På veien tilbake stakk jeg innom den nedlagte bensinstasjonen der det sto to minigravemaskiner og en minihjullaster. Jeg ringte et nummer som sto oppgitt på døra. Ble henvist til et annet nummer. Der traff jeg en mann som drev med utleie. Han skulle ha 250 kroner timen for gravemaskinen. Han jobbet på Mongstad og kunne ikke gjøre noe før han kom hjem etter klokka fem. Vi avtalte at jeg skulle ringe da for å avtale nærmere. Tenkte å bruke maskinen til å rydde opp rundt

det treet som falt for en tid tilbake. Der er det masse stein, jord og store trekubber som er vanskelig å gjøre noe med manuelt. Da jeg nevnte dette til Britt. Men hun mente at jeg bare skulle glemme det. Så jeg tok ikke kontakt siden.

Var på besøk til Ove og ?? Sønnen Tormod med kone fra Den Dominikanske Republikk og en annen sønn var også hjemme. Kom klokka fem til kaffe og satt der til langt på kveld. Kona hadde 12 søsken med mora, 21 søsken og halvsøsken med faren... Begynte å dra på meg en hoste, så vi dro hjem i nitiden.. La oss tidlig, men fikk ikke sove. Satt opp med PCen flere timer på natta. Sovnet omsider med boka til Michelet som jeg endelig fant i bokskapet over senga.

Internett på PCen var koblet til telefonen som ruter. Uheldigvis dukket det opp en streaming video på en av VG.sidene som stod på en god stund. Den spiste opp hele kvoten på 5GByte på datatrafikken på telefonen. Jeg ble tilbudt en ekstravote på 1GByte til 39 kroner som jeg akspeterte. Likevel ble jeg belastet med et gebyr på 399 kroner for å å overskredet 5GByte-kvoten. Slu, disse telefon-folkene..

torsdag, 17. juli 2014

Jeg dro til Knarvik med bobilen for å handle. I hårnåls-vingene på veien til Knarvik traff jeg Sigrid og Tarjei. De kom i bilen i motsatt retning. Jeg ble oppmerksom på dem da de stoppet. Tarjei kjørte, og han hoppet av og ble med meg til Knarvik mens Sigrid tok førerplassen i Audien og kjørte til Manger. Det er var litt rot i bobilen, så jeg måtte gjøre plass til Tarjei i passasjersetet. Kaffeglasset hadde falt ned på gulvet og åpnet seg. Litt kaffepulver lå strødd utover. Jeg stoppet ved bensinstasjonen på Alvarstrømmen siden Tarjei måtte lade telefonen sin. Da benyttet jeg anledningen ti lå rydde litt i bilen.

På Knarvik fikk vi parkert bobilen slik at hekken stakk inn på en plenrabatt ved parkeringsplassen. Det var gratis parkering. Jeg måtte løse ut en billett i en automat som gav 3 timers gratis parkering.

Det første vi gjorde på kjøpesenteret var å oppsøke kafeen. Tarjei hadde ikke spist frokost, så jeg spanderte en bagett og en koff kaffe på han. Selv tok jeg en kopp kaffe. Jeg fikk et nytt skjema for å stemple fire ganger i forretningene, og kafeen ble den første.

Tarjei ble ikke mett, så vi gikk til ?? og kjøpte en hel bag-ett med cola der. Jeg mente at han kunne stå der og spise det mens jeg handlet.

Jeg var innom helsekostbutikken og kjøpte ?? Burn. Jeg hadde sett en artikkel om dette stoffet i Dagbladet der ei dame hadde tatt stoffet og gått ned i vekt og fått masse en-ergi etter kort tids bruk. Jeg kjøpte tabletter for en måneds forbruk til å starte med for å se om det virket. Dersom jeg fikk troen på dette, kunne jeg kjøpe en økonomipakke til over 400 kroner siden. Dersom man skulle gå på dette stof-fet fast ville det koste over 3000 kroner året. Det var derfor

viktig at man fikk tro på stoffet. Jeg fikk stempel på lotteri-skjemaet, betalte og gikk

Deretter var jeg innom Jernia og kjøpte et støpsel til la-deren for dronebatteriet. Jeg hadde trampet på støpselet og ødelagt den ene pluggen, så jeg måtte enten kjøpe ny kabel eller nytt støpsel. Siden det ikke var mulig å få ny kabel, ble det nytt støpsel. Jeg gikk derfor med enda et stempel på skjemaet. Nå var det fulltegnet og jeg puttet det i postkassen for lotteriet.

Jeg gikk tilbake til ?? der Tarjei omsider hadde fått maten sin. Han ville ikke spise det der og da, men spise det samti-dig som han gikk rundt.

Vi dro tilbake til Manger

Åmund hadde faktisk ryddet en god del på verkstedet. Da var det greit å ta fatt med fortsettelsen. Resten av dagen gikk med til det.

Vi kjøpte søppelsekker og lysrør på Manger først. Lys-rørene kostet 70 kroner stykket, og tennrørene 25 kroner. Jeg tenkte opprinnelig å kjøpe 10 stykker, med kjøpte bare 5 siden jeg synes de var litt kostbare.

Det første vi så på, var lysarmaturen. De fleste lysrørene virket ikke. Det var tre rekker med lysrør i taket, og det innerste virket ikke. Jeg rigget til en gardintrapp for å ta en titt på armaturen, men kom ikke til på grunn av rotet. Jeg fant fram kompressoren. Åmund sa at den ikke virket. Det var nedsyltet i sagmugg. Jeg børstet det verste støvet av den, dro den fram på gulvet og satte strøm på den. Den startet med det samme. Det var tydelig at han aldri hadde tatt den fram for å gjøre reint. Støvsugeren ble også funnet nedgravd i sagmugg. Den var sannsynligvis heller ikke brukt. Jeg dro kompressoren til lysarmaturen og blåste bort sagmuggen som lå overalt rundt den. En enorm støvsky ble resultatet. Jeg fant ut at her måtte det gjøres rent før jeg kunne se på armaturen. Jeg brukte trykkluft og blåste ned sagmugg fra overalt. Jeg håpet at det hjalp å blåse rent alt for sagmugg slik at det falt ned på gulvet. Senere kunne vi koste det sam-men og støvsuge gulvet. Store mengder sagmugg ble samlet på denne måte og lagret i søppelsekker. Åmund hadde kostet rundt maskinene, og der hadde han gjort et godt arbeide. Men da jeg blåste reint maskinene med trykkluft, kom store lager av sagmugg fram i dagen.

Omsider kunne vi komme til med gardintrappa og se på den første armaturen på strømsløyfa som ikke virket. Jeg sjekket først sikringsskapet, men fant at alle sikringene var som de skulle. Et lager av defekte krussikringer var lagret i skapet. De ble senere fjernet og skapet blåst rent.

Da jeg demonterte dekselet på armaturen, viste det seg at den ene fasen var brent løst. De var festet til ‘sukkerbiter’ som var helt brent. Disse måtte skiftes før vi kunne fortsette. Vi måtte skaffe nye. Men nå var klokka fem på halv fem og butikken stengte halv fem. Jeg fant ut at disse kunne vi skaffe i morgen. Jeg fortsatte dermed arbeidet med sag-muggsamlingen.

Sol skulle komme til kaffe klokka fem, Da hun kom duk-

ket alle opp i verkstedet. Vi avtalte tidspunkt for kaffe, og Åmund og jeg drev på fram til da. Da gikk vi ned til hov-edhuset. Jeg tok en dusj i bobilen og skiftet til kaffen. Sigrid hadde bakt kake, og Britt hadde laget kanelboller.

Etter kaffen dro Tarjei og jeg til Åsane for å handle ‘sukkerbiter’ . I tillegg trengte vi dopapir til bobilen. Tarjei kjørte bilen til Åmund. Jeg sovnet på veien og våknet først da vi kom fram til Åsane. Da fikk jeg det for meg at vi hadde kommet tilbake til Manger og var irritert over at jeg hadde glemt dopapir. Omsider gikk det opp for meg at vi faktisk ikke handlet ennå og at vi nettopp hadde kommet til Åsane Storsenter.

Det første vi gjorde, var å skaffe oss litt kaffe for å våkne. Deretter gikk vi til Clas Ohlson. Der fant vi et utvalg av ‘sukkerbiter’ Jeg tok med tre ulike størrelser siden jeg var usikker på hvilke størrelse som var i armaturen. De kosten 25 kroner settet, og dette kunne vi få brukt siden. Jeg var også på jakt etter bits til skrujernmaskinen min. Det manglet mange, så jeg ville oppdatere den med blant annet flatskrujernbits. Vi kjøpte også støvmasker for å bruke på verkstedet når vi blåste reint og et skrujern som egnet seg for å skru ‘sukkerbitene’. Jeg fant også en portabel batter-idrevet høytrykkspyler med vanntank til 400 kroner. Det syntes jeg var en ypperlig fødselsdagsgave fra Britt til meg, så vi kjøpte den også. Så dro vi hjem.

Da vi kom tilbake, ville Tarjei heller slå plenen enn å hjelpe til i verkstedet. Åmund sa han var sliten og orket ikke å gå tilbake til verkstedet. Jeg fikk dermed nøkkelen og gikk med det jeg trengte for å orden lysarmaturen og rydde bort sagmugget.

Jeg skrudde ut hovedsikringene og satte på meg hodelykt for å ordne armaturen. Det viste seg at det var fire kobling-spunkter på sukkerbiten som allerede stod i armaturen. To var brukt, den ene var helt utbrent. Med de to andre var ledige. De kunne da brukes for den brente. Jeg trengte derfor egentlig ikke å dra til Åsane for å kjøpe nye. Men det fikk jeg vite først nå.

Ledningene ble tilkoblet på nytt og sikringene skrudd inn. Strømmen kom tilbake med en gang. Jeg skiftet lysrør på den første armaturen etter at deksel var montert på plass. På neste tente ikke lysrøret. Jeg satte inn en av de nye ten-nerne jeg hadde kjøpt. Lysrøret tente ikke, det bare blinket. Det samme skjedde med de andre lysrørene. Jeg tenkte at tennerne ikke passet for lysrørene. Jeg fikk brukt kun 2 av de 5 lysrørene jeg hadde kjøpt. Til sammen var det nød-vendig gå skifte 6 lysrør. Jeg skjønte at jeg kom ikke lenger med dette nå. Jeg måtte tilbake til butikken i morgen tidlig og bytte rør og tennere. Jeg fortsatte derfor med generell rydding og sagmuggstøvsuging.

Innerst i verkstedet er det to høvelbenker. Det var over-lesset med alt mulig av verktøy, arbeidsemner og søppel. Jeg ryddet derfor begge benkene. Verktøy jeg fant, la jeg for seg, og arbeidsemner for seg. Det var et stort antall halvferdige arbeider som lå rundt om kring. Åmund har ikke noe form

for system for verktøyet sitt. Alt er tilfeldig henlagt slik det passet seg i øyeblikket. Verktøy som ble kjøpt, hang i bærepøser her og der uten noensinne å ha vært pakket ut og tatt i bruk.

Damene og Tarjei dukket opp ut på kvelden. Han ville til byen, og Sigrid måtte være med. Vi takket hverandre for tiden på Manger. Jeg ønsket Sigrid lykke til med masteroppgaven sin. Hun gav uttrykk for at det var verdifullt det vi hadde gjort på Manger. Så dro de.

Jeg jobbet helt til et-tiden på natta med å rydde. Jeg ryddet også de to høvlebenkene innerst i verkstedet. Der fløt det over av verktøy, skruer, søppel og arbeidsemnene. Arbeidsemnene samlet jeg for seg på to bord med all verktøyet og skurene samlet jeg i en stor haug på et bord. Det er utrolig at Åmund har greid å rote det til så ille på verkstedet sitt i løpet av et år. Tatt i betraktning mengden sagmugg og støv og søppel som nå fantes, tyder det på at han har brukt enormt mye tide i verkstedet sitt. Defekte lysrør og tennere tok jeg med tilbake til bobilen for å levere tilbake til butikken dagen etter. Jeg dusjet i bobilen og la meg.

fredag, 18. juli 2014
Var innom el-installasjonsforretningene på Manger og fikk byttet 3 lysrør og alle tennerne til en ny type som tåler 58Watt lysrør. Dama i forretningen var veldig service-innstilt og jeg fikk byttet de tre rørene jeg hadde med som jeg ikke fikk til å fungere. I tillegg kjøpte jeg tre nye rør med tennere som jeg betalte for. Deretter dro jeg til verkstedet og satte rørene inni armaturen. Alle lysrørene virket nå tilfredsstillende. Et av de gamle lysrørene som fortsatt fungerte så noenlunde, byttet jeg ikke, mest fordi jeg ikke kom til armaturen. Det siste røret med tenner ble derfor reserve dersom noen av rørene feiler siden. Jeg låste verkstedet og dro tilbake til hovedhuset.

Britt pakket det som tilhørte henne. Jeg koblet fra strømmen og la kablene i bagasjerommet. Vi takket for oss. Åmund takket forsiktig for alt det vi hadde gjort. Det er første gangen han har gjort. Det er en fremgang. Tidligere har han aldri takket for noe vi har gjort for han. Han har sagt at han takker ikke, det gjør han til Gud. Men da jeg bemerket at han neppe har gjort det heller, ble han en smule spak. Derfor var dette en stor fremgang.

Jeg fortalt ikke at jeg hadde ryddet høvlebenkene i verkstedet. Jeg var redd for at han ville bli sint. Jeg tenkte at han fikk oppdage det når han kom til verkstedet. Da ville han se at høvlebenkene var ryddet og at verktøyet var samlet på et sted. Da fikk han sortere det og kanskje finne et system for det. Men det gjør han neppe. Det går sikkert ikke mange ukene før det igjen er like ille på verkstedet.

Vi kjørte boblen ned til marinaen og hentet gummibåten som lå fortøyd til flytebrygga til Åmund. Der lå robåten hans også, fullstendig fylt med regnvann. Jeg rodde gummibåten over til slippstedet på havna der jeg hadde parkert bobilen. Jeg hadde på de nye Ecco-skoene, og det syntes jeg var dumt dersom jeg skulle ro gummibåten over til bobilen. Jeg ville ikke at de skulle bli våte verken av ferskvann (regnvannet i gummibåten) eller saltvann. Så jeg satt med føttene i været over rekka på gummibåten da jeg rodde den over. Da jeg kom fram, hoppet jeg av båten og skiftet til det gamle, slitte Eccoskoene. Det ble varmt med benklær, så jeg skiftet til idretts-shortsen også.

Jeg fikk demontert gummibåten og presset luften ut av luftkamrene. Så bar vi gummibåten til et ferskvannsuttak på havna og spylte båten med ferskvann for å bli kvitt all sand og saltvann. Deretter stablet vi hele gummibåten – nå uten luft i kamrene – med bunnplatene fortsatt i, bak i bagasjerommet på bobilen. Deretter pakket vi inn de andre gjenstandene som skulle være der, motoren, bensintank-

en, årene, vesten osv. Til slutt flyttet vi bilen inn til ferskvannsuttaget, fylte opp vanntanken og dro. På bensinstasjonen på Manger tømte vi det som var i gråvannstanken. Det stanket da vi gjorde det, noe som tydet på at tanken hadde begynt å gjære. Vi tømte en skvett av desinfeksjonsmidlet vi bruker i toalettet i vasken på toalettet og skylte den ned med vann. Vi håper at det vil bidra til å knekke eventuelle uhumskheter i gråvannstanken. Til slutt la jeg til lyddempingsplatene ved utgangsdøra og på dørken for å få dempet støy fra døra og dørken.

Nå var vi klare for å dra. Og vi dro vi. Vi stoppet på Ostereidet for å handle. Vi skulle ha brød, blant annet. Det var en Kiwi-butikk der hvor vi kunne få det vi ønsket. Vi svingte inn på parkeringsplassen foran en kafeteria der. En lastebil hadde levert varer på baksiden og skulle nå manøvrere seg forbi oss på utsiden. For å gi han plass, svingte jeg nærmere bygningen. Men da kom jeg borti takrenna på huset med bobilen. Jeg svingte ut for å gå klar, men da tok bakparten av bobilen som svinge ut på grunn av uthenget på bakparten av bobilen, og kom igjen bort i takrenna. Britt sa at takrenna var rasert. Da jeg så etter, oppdaget jeg en liten skade på takrenna som stod vinkelrett på den veggen vi var borti. Dette kunne ikke være en skade vi hadde påført. Ellers så jeg ingen skade på takrenna, så jeg så ikke noe sak i dette. Det var et merke øverst på bobilen som kunne komme fra dette. Vi hadde dessverre samlet opp en del skader på bobilen på denne turen.

Vi handlet mat og middag, snop og drikkevarer, lastet det opp i bobilen og kjørte videre.

Britt kjørte et stykke.. vi stoppet et sted for å sove litt. På Sande stoppet vi utenfor en birstro der Britt gikk inn for å kjøpe seg en softis mens jeg sov i bobilen.. Hun satte seg ved noen bord på uteplassen utenfor birstoren. Dette var tydeligvis en tidligere bensinstasjon der pumpene var fjernet, men fundamentet for pumpene fortsatt stod. Det var satt ut bordgrupper med stoler omkring der man tidligere fylte bensin. Etter en stund kom Britt inn i bilen igjen., Hun klaget på at hun ble spist opp av mygg. Dessuten var softisen vassen, sa hun. Så bistrobesøket ble ingensuksess. Jeg hadde i mellomtiden fått sovet litt slik at vi kunne fortsette.

Før tunnelene ned til Matre stoppet vi for å spise litt. Britt hadde kjørt fram til da. Det var greit å skifte sjåfør før de lange, bratte tunnelene ned til Matre og videre til ferjeleie på Utne. Vi tok fram stoler og bord fra bagasjerommet og Britt disket opp med nykjøpte rundstykker. En bobil passerte forbi som tutet til oss og vinket. Kuult å hilse på hverandre, vi bobilfolk.

Det var lang kø på ferjeleie på Utne. En av de tre ferjene var

trafikken. Vi ble ikke med i første runde, men fikk komme

med blant de første i neste. Vi fikk plass nesten helt foran på dekket. Bak oss var det en rekke bobiler, ved siden av oss trailere mens passasjerbilene stod på hengdekket etasjen over og til venstre for oss. På ferja måtte vi selvfølgelig kjøpe kaffe og svele. Jeg kjøpte bare til meg selv mens Britt var på toalettet. Hun pleier å ta innhugg i den maten jeg kjøper, og det gjorde hun nå også. Jeg sparte på en del av svelen til henne da hun kom tilbake,

Da ferja kom fram, stod det en liten passasjerbil foran oss. Han fikk kjøre av med en gang, men det ble stopp da det kom til oss. Først fikk bilene på hengedekke kjøre av. De var sikkert lykkelige over å komme foran oss bobiler på veien etter ferja. Omsider fikk vi kjøre av.

Det foregår store ombygginger på ferjeleiene på begge sider av fjorden. Flere avløp anlegges, og flere parkeringsplasser. Det er vel nødvendig ut fra den trafikken det er der.

Vi fortsatte mot Førde og passerte videre og stoppet ikke før vi kom til Jøstervannet. Der var det en stor rasteplass med flere personbiler og bobiler. Mange badet i vannet. Noen satt i campingstoler i strandsonen. Britt trengte å sove, så hun la seg bak i senga. Jeg satte meg på et bord som var der utenfor bobilen og leste Michelet. Der spiste vi kjøttkaker med potetstappe til middag.

Omsider kjørte vi videre. Men Britt ville kjøre, så jeg stoppet i en busslomme og Britt overtok . Hun kjørte langs hele Jølservannet fram til Byrkelo mens jeg fotograferte. Det var solnedgang, og mange fjellsider badet i kveldsola. Det brakte fram gode kontraster som egnet seg godt på bildene.

I Byrkelo tok jeg over kjøringen og kjørte over fjellet til Stryn. Veien før Stryn er kjent som Norges verste. Men nå hadde de tatt i bruk en utbedret vei helt fram til den berømte tunnelen. Det verste partiet stod altså igjen. Så snart den også blir tatt, blir denne veien brukbar. Vi får håpe at det skjer om ikke alt for lenge.

Vi passerte Stryn uten å stoppe og fortsatte helt opp til Strynfjellet opp alle hårnålsvingene og gjennom alle de fæle tunellene. Fiaten dro utrolig bra opp gjennom bakkenene. Det var ingen bak oss som greide å holde følge med oss. Inne i en av de smaleste tunnelen, den øverste, tror jeg, måtte vi to trailere som kom imot oss. Dermed ble det fullstendig bråstopp for oss, og vi måtte snike oss forbi i snikfart. Til slutt kom vi opp på selve fjellplatået da vi kom ut av den siste tunnelen. Der stoppet vi på den første rasteplassen og overnattet. Britt ringte far sin, Åmund. Vi lurte på hvordan han hadde reagert på at vi hadde ryddet verkstedet hans. Han kunne bli sint dersom han ikke fant tingene sine. Men han sa at det var så fint der at han nå kunne bruke verkstedet som kjøkken! Det tok vi som tegn på at han satte pris på ryddingen. Han hadde fått besøk av en fyr som ville ha dreid noe, og da var de i verkstedet. Det kunne kanskje gitt et rimelig godt inntrykk på gjesten når det var ryddig der, kanskje..

